

ORGANUL SFATURILOR POPULARE DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

Să sprijinim acțiunea de economisire prin C.E.C.

An de an, ca urmare a dezvoltării continue a economiei naționale, crește nivelul de trai al poporului nostru. Sistemul socialist de salarizare după cantitatea și calitatea muncii depune stimulează pe cei ce muncesc să producă mai mult și mai bine, primind în acest fel un salariu sporit. Îmbunătățindu-se mereu calificarea, sporind necontenit productivitatea muncii, oamenii muncii din industrie își măresc mereu veniturile. În același timp, ca urmare a folosirii unor metode superioare agrotehnice, a utilizării mașinilor și uneltelor agricole moderne, țărânii colectivisti, întovărășiți, precum și un număr din ce în ce mai mare de țărani cu gospodării individuale obțin recolte tot mai îmbelșugate, venituri sporite.

În aceste noi condiții, care corespund progreselor economice, culturale și sociale pe care poporul nostru le înregistrează în fiecare an, oamenii muncii de la orașe și sate au posibilități tot mai mari de economisire a sumelor de bani care depășesc nevoile lor imediate. Spiritul lor gospodăresc, pe care și-l manifestă și în producție și care se concretizează în însemnate economii obținute la fiecare loc de muncă, se oglindește și în felul în care își administrează venitul lor personal. Dovadă a acestui fapt este sporirea continuă a sumelor depuse pe librete de economii la C.E.C., creșterea numărului deținătorilor de obligațiuni C.E.C. la suta cu cîștiguri.

Acțiunea de economisire prin C.E.C. a veniturilor oamenilor muncii împletește interesul individual al fiecărui cetățean în parte cu interesul general al întregului popor. Depunătorii la C.E.C. au numeroase avantaje directe: garanțarea de către stat a depunerilor, dobînda ce o încapează la sumele depuse, posibilitățile de sporire a veniturilor pe baza libretelor și a obligațiunilor cu cîștiguri, etc. Dar pe lângă aceste avantaje imediate, ei știu că banii depuși la C.E.C. sînt folosiți de către stat tot în folosul lor, al poporului. Sumele depuse la C.E.C. sînt readuse în circulație prin folosirea lor la construirea de fabrici și uzine, școli și spitale, drumuri și căi ferate.

Conștienți de acest lucru, tot mai numeroși sînt acei oameni ai muncii care înțeleg și deprind economisirea, a gospodăriei cît mai chibzuite a banului cîștigat, depun la C.E.C. sumele de bani ce le prîsesc. Din banii economisiți, tot Vasilie Mocanu, strungar la uzinele „I. Măi”-Ploiești și-a cumpărat un aparat de radio, muncitorul Ion Oprea de la uzinele „Republica”-București o bicicletă, colectivista Tudora Manea de la gospodăria agricolă colectivă Rusești-Galați, mobilă. Așa stă de exemplu tot și fetele cu mîile.

Un rol important în acțiunea de sprijinire a depunerilor de economii pe librete C.E.C. revine organelor locale ale puterii de stat. Printr-o hotărîre a Consiliului de Miniștri elaborată în cursul anului trecut, s-au înființat pe lângă sfaturile populare regionale, raionale și orașenești comisiile de sprijin C.E.C.

În acele regiuni unde comisiile de sprijin și-au luat rolul în serios, unde membrii comisiilor au înțeles importanța sarcinii ce le revine, rezultatele activității lor s-au dovedit rodnice. În Capitală, de exemplu, toate secțiile comitetului executiv au contribuit, în limitele posibilităților și atribuțiilor lor, la popularizarea activității organelor C.E.C. Secția comercială și-a adus aportul prin antrenarea salariaților unităților comerciale în acțiunea de economisire, printr-o largă agitație vizuală în vitrinele magazinelor, restaurantelor, etc. La rîndul său, secția artă și cultură a inclus în planul său de muncă jînerea în cadrul căminelor cul-

turale a unor conferințe de popularizare a acțiunii de economisire prin C.E.C. Astfel de conferințe au fost ținute în majoritatea căminelor culturale din oraș și din comunele subordonate ca de pildă Otopeni, Pantelimon, Popești-Leordeni, Jilava, etc.

Demnă de menționat este și întrecerea pornită, din inițiativa sfatului popular regional Stalin, între comisiile de sprijin, întrecere care s-a soldat cu o seamă de rezultate pozitive. De asemenea, preluând cu președinții și secretarii sfaturilor populare comunale problemele legate de îmbunătățirea muncii de economisire prin C.E.C., comitetul executiv al sfatului popular raional Dej a contribuit la crearea unui avînt al acțiunii de economisire în raion, la atragerea a tot mai multor cetățeni spre C.E.C. De asemenea, organele locale ale puterii de stat din orașul Iași, ajutînd comisia de sprijin, au făcut ca aceasta să depună o muncă rodnică în rîndurile populației ieșene.

Din păcate însă, unele comitete executive ale sfaturilor populare, unele comisiile de sprijin, continuă să considere problema economisirii prin C.E.C. drept o problemă minoră, neînsemnată. Astfel se explică totalul lor dezinteres pentru antrenarea maselor de oameni ai muncii în această acțiune, dezinteres care are drept rezultat slăbirea ritmului depunerilor în regiunile și raioanele respective. Printre acestea trebuie menționate comitetele executive ale sfaturilor populare raionale Giurgiu și Mîhăilești, regiunea București, Lipova și Sînnicolau Mare, regiunea Arad, Bistrița, Zău, Gherla, regiunea Cluj. Subapreciind importanța economisirii surplusului din venitul populației prin C.E.C., aceste comitete executive au dovedit o regretabilă lipsă de orientare, au dovedit că nu și-au dat seama de faptul că acțiunea de economisire constituie o contribuție la dezvoltarea economiei naționale, la ridicarea nivelului de trai al oamenilor muncii.

Sfaturile populare au posibilități multiple de a sprijini acțiunea de creștere a economiilor oamenilor muncii. Fiecare secție în parte, după specificul său, își poate da aportul la aceasta. Secția de gospodărie comună, de pildă, are datorită de a se preocupa de atribuirea unor localuri corespunzătoare pentru unitățile C.E.C., la îndemna oamenilor muncii. Un rol deosebit revine secțiilor de învățămînt care trebuie să antreneze cadrele didactice și în special pe elevii spre economisire. Printre preocupările centrale ale secțiilor de învățămînt trebuie să figureze și problema dezvoltării deprinderii spre economii, spre spirit gospodăresc, a elevilor, deprindere cu care vor rămîne și cînd vor pași mai tîrziu la locurile de muncă.

În ce privește secțiile de artă și cultură ele pot da un sprijin eficient în muncă de agitație. Programarea în cadrul căminelor culturale și al altor manifestări culturale și artistice de unii material artistic și cultural în legătură cu acțiunea de economisire este un bun mijloc de stimulare a depunerilor de economii.

Iată dar cît de variate și eficiente sînt mijloacele care stau la îndemna organelor locale ale puterii de stat pentru a sprijini acțiunea de economisire. Trebuie însă preocupare și perseverență. Aceasta întrucît intensificarea mișcării de economisire, gospodărirea cu chibzuită a banilor cîștigați, depunerea la C.E.C. a economiilor, constituie un aport serios la înflorirea economică și culturală a țării, la ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc.

Ședință festivă închinată aviatorului Traian Vuia

Vineri după amiază, la Academia R.P.R., a avut loc o ședință festivă consacrată aviatorului român Traian Vuia, cu prilejul împlinirii a 49 de ani de cînd marele pionier al aviației a reușit să-și ia zborul cu avionul construit de el, prin mijloacele de bord ale aparatului.

La ședința festivă au participat președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, tovarășul dr. Petru Groza, acad. prof. dr. C. I. Parhon, președinte de onoare al Academiei R.P.R., acad. prof. Traian Săvulescu, președintele Academiei R.P.R., acad. prof. P. Constantinescu-Iași, vicepreședinte al Academiei, numeroși academicieni și membri corespondenți ai Academiei R.P.R., oameni de știință, cultură și artă, aviatori, ingineri și tehnicieni de specialitate.

Ședința a fost prezidată de acad. prof. Traian Săvulescu.

A luat cuvîntul acad. E. Carafoli, directorul Institutului de aerodinamică al Academiei R.P.R., care a vorbit despre „Traian Vuia — un cuceritor al aerului”. Vorbitorul a arătat amănunțit în ce constă însemnătatea noli etape deschise de Vuia în dezvoltarea aparatelor de zburat mai grele decît aerul — aparate ale căror prim prototip a fost, după cum se știe, creat și experimentat în 1876—1882 de inventatorul rus Mojaiski. Primul om care s-a deslipit de pămînt și a plîtit în aer, lînd apoi din nou contact cu pămîntul, numai cu propriile mijloace de bord ale avionului său, fără nici o instalație legată de pămînt, a fost Traian Vuia, cu avionul conceput și construit de el însuși.

A luat apoi cuvîntul acad. I. S. Gheorghiu, directorul Institutului de energetică al Academiei R.P.R., care a vorbit despre „Generatoarele de aburi” în care, de asemenea, Traian Vuia a fost deschizător de drumuri.

Vorbitorul a arătat că acest înaintat al tehnicii românești a realizat și un generator de aburi, numit acum generatorul de aburi „Vuia”, o însemnată cucerire tehnică.

El a fost folosit de la montare și pînă în momentul de față la o serie de experimentări făcute în scopul determinării calităților de funcționare ale acestui aparat. Generatorul „Vuia” e capabil și va fi desigur folosit cu timpul în toate cazurile în care este folosit azi aburul și chiar în unele cazuri în care el nu este folosit, cum ar fi avioanele, submarinele, exploatarea petroliferă etc. Cu toții vor aduce aportul nostru pentru ridicarea nivelului de merita invenția lui Traian Vuia — a spus acad. I. S. Gheorghiu, în încheiere.

Acum să o facem prin înfăptuire care să contribuie la întărirea economiei noastre naționale, la întărirea statului nostru democratic și la îmbunătățirea condițiilor de trai ale poporului nostru muncitor din care se trage și marea noastră Traian Vuia.

Despre „Traian Vuia — omul” a vorbit acad. Victor Eftimiu. El a evocat copilăria grea a fiului de țărăn din Banat, anii de studiu la Budapesta și anii de experiență și succese de la Paris, subliniind înaltul patriotism de care era animat Traian Vuia.

În al doilea război mondial, Traian Vuia, care se ridicase și împotriva batalionelor kaiserului, participă la lupta împotriva hoardelor motorizate ale lui Hitler. El lucrează în clandestinitate, sub ocupația hitleristă a Parisului, în zile grele, cînd cea mai mică bănuială trimitea pe patrioți la plutonul de execuție. Traian Vuia s-a întors la București prin grînia regimului nostru. El a încheiat ochi în anul 1950, fericit să-și vadă țara eliberată de fascism și pornită spre construcția socialismului. (Agerpres)

În cinstea zilei de 1 Mai

Au depășit planul de extracție a țiteiului

MOINEȘTI. — Petroliștii ofiului 2 producție Moinești, care și-au îndeplinit planul de producție la țitei pe luna februarie în proporție de 101,6 la sută, s-au angajat să dezoile în cinstea zilei de 1 Mai succesele obținute.

În aceste zile ei au cules primele roade ale întrecerii socialiste. Folosind metoda recuperării secundare și creînd la toate sondele un regim tehnologic optim, petroliștii acestui ofiului și-au îndeplinit planul de extracție pe primele 15 zile ale lunii martie în proporție de 102,6 la sută.

Un obiectiv important al întrecerii îl constituie acțiunea de valorificare a materialelor vechi din șelă. Pînă acum, muncitorii secției de suprafață, de pildă, au recuperat materiale în valoare de peste 85.000 lei. (Agerpres)

În sprijinul agriculturii

Pentru a ajuta pe oamenii muncii de pe ogoare să dobîndească recolte bogate, constructorii de mașini și unelte agricole de la Uzinele „7 Noiembrie” din Craiova au hotărît ca în cinstea Zilei Solidarității Internaționale a celor ce muncesc să depășească planul la producția marfă cu 8 la sută, să reducă prețul de cost cu 3 la sută, să ridice productivitatea muncii cu 5 la sută și să reducă rebuturile cu 10 la sută față de plan. Pînă la 1 Mai ei vor realiza prototipul unei noi greble mecanice, vor produce peste plan 400 de greble cu colți, 25 de greble stelate, 50 de vagoane basculanți, 2 tipuri de bitum, o tonă de bunuri metalice de larg consum și altele. (Agerpres)

În luptă pentru creșterea productivității muncii

GALAȚI (de la corespondentul nostru). — Oțel înseamnă puterea patriei, spun todeauna oțelarii de la uzinele „Progresul” din Brăila. Iată de ce, ei luptă cu avînt pentru a da țării cît mai mult oțel. De cînd, oțelarii au semnat Apelul păcii. Semnăturile lor — sînt zi de zi cîștigate prin fațete. Astfel, după ce au reparat cu trei zile înainte de termen cuplorul Siemens Martin, oțelarii au pornit cu o desăbîțită însoțire la rodnică realizări în cinstea zilei de 1 Mai. Prima zi de primăvară a însemnat și începerea turnării primelor șarje. Aplicarea metodei sovietice Matulînet de elaborare rapidă a șarjelor, le-a adus primele bucurii. În împlinirea zilei de 1 Mai numărul șarjelor elaborate de oțelarii crește mereu. A cîndînt întreaga atenție procesului tehnologic, echipa lui Stan Balaban a reușit să elaboreze între 1—12 martie pe lângă șarjele planificate și o șarjă rapidă în 3 ore și 15 minute. Succesul echipei lui Balaban este o victorie închinată păcii. Asemenea victorii au mai eucerit și oțelarii din echipele prim-torilor Gh. Vișan și Ernst Ciornia, care au elaborat între 9—15 șarje.

Anul XIII Nr. 3252

4 pagini

20 bani

Duminică

20 martie 1955

IN NUMĂRUL DE AZI

— RADU BOGDAN: Expoziția anuală de Stat a Artelor Plastice pe 1954 (pag. 2-a)

— I. GRIGORESCU: Recenzie — Chema-rea tinereții (pag. 2-a)

— OBSERVATOR: Un joc urt al diplomației engleze (Articol publicat în ziarul „Pravda”) (pag. 3-a)

— RADU TIULESCU: Tineretul din lumea întreagă luptă pentru pace (pag. 3-a)

— BUCUR BERCEANU: Pentru o concen-ție ofensivă în jocul de fotbal (pag. 3-a)

— Cuvîntarea rostită de N. S. Hrușciov la constătuirea lucrătorilor în domeniul agriculturii din regiunile din sud-estul U.R.S.S. (pag. 4-a)

— Nota guvernului sovietic adresată guvernului Franței (pag. 4-a)

— A. STANCIU: „Dezvăluiri” menite să camufleze unele tăceri ciudate (pag. 4-a)

Grupe de într-ajutorare la sate

GALAȚI (de la corespondentul nostru). — Îndrumați de comitetele executive ale sfaturilor populare și de deputați, numeroși țărani muncitori din regiunea Galați organizează grupe de într-ajutorare în scopul executării la timp și în bune condiții a muncilor agricole. În cadrul acestor grupe de într-ajutorare cei cu atelele li ajută pe cei lipsiți de atele sau unelte suficiente. Pînă acum, peste 9000 țărani muncitori s-au organizat în grupe de într-ajutorare în raioanele Măcin, Galați, Fîlăș. În circumscripția nr. 24 din comuna Greci, țărani muncitori Dumitru Chiriac va ajuta cu atelele lui la arat și înămînat pe țărani muncitori Neculai Chiriac, Năstase Neagu va ajuta pe țărani muncitori Alexandru Deacu, în comuna Cazașu, raionul Brăila, țărani muncitori uniți în grupe de într-ajutorare se vor ajuta alt la arat și la înămînat cît și la întreținerea culturilor.

Pentru înfrumusețarea orașului

TG. MUREȘ (de la corespondentul nostru). — Din inițiativa deputaților sfatului popular orașeneș a pornit o largă acțiune de masă urmîrind amenajarea străzilor, parcurilor, trotuarelor, etc. Prin comitetele de stradă s-a făcut o largă anchetă cetățenească, cu care prilej locuitorii fiecărei străzi au făcut propuneri și și-au luat angajamente. Cetățenii — cu ajutorul comitetului executiv — vor planta 4.000 pomi fructiferi și ornamentali pe străzi și în parcurile orașului, vor amenaja și îngrijii patru parcuri, vor introduce conducte de gaz metan pe opt străzi, etc.

Minerii își întăresc semnătura pusă pe Apel

Ușa biroului sectorului III se deschidea la interval scurte. Minerii intrau, își așteptau rîndul și, apăsînd, cu litere scrise cîle, își puneau semnăturile pe Apel. Apoi, lîndu-și lămpile aprinse și securile, se îndreptau spre puțul principal al Pătrilei, ca să coboare în adînc.

Szabo Carol a semnat odată cu Ioan Marian, miner fruntaș, care împreună cu brigada lui e în primele rînduri ale întrecerii. Li rămăsesea înțipărite în minte cuvintele lui Marian:

— Noi, tovarăși, nu vrem război. Vrem pace. Dar dacă vrem pace, trebuie s-o apărăm. Pentru apărarea păcii, noi vom da mai mult cărbune peste plan.

Minerul Szabo nu și luate nici un angajament. A semnat Apelul și ar fi vrut și el să-și ia un angajament, ar fi vrut să smulgă din adînc muni de cărbune, să-și trîmîie spre Rusești și Hunedoara. Dar graficul sectorului arată că brigada lui abia își realizează planul. Pe luna ianuarie, chiar rămăsese în urmă.

În ziua aceea brigadierul Szabo s-a cons-

MUNCA ÎN LIVADĂ

Odată cu venirea primăverii, bunii gospodari își îngrijesc livizele pentru ca la toamnă să culegă rod bogat. În clișeu: Ion Dogaru, țărăn muncitor din comuna Ghimes-Făget, raionul Moinești, își curăță cu grijă pomii din livadă. Foto: O. HOSSU

Semnături pe Apelul Păcii

ORAȘUL STALIN. — Toți locuitorii raionului Sibiu și Tîrnăveni, din regiunea Stalin, au semnat Apelul Consiliului Mondial al Păcii adresat popoarelor lumii, conștienți că prin munca și lupta lor vor contribui la stăvîlire planurilor criminale ale dușmanilor păcii.

Cu convingerea fermă că forțele păcii sînt mai puternice azi ca orînd, că ele pot zădărnici uneltirile nebunișle ale aventurierilor atomiști, peste 520.000 de cetățeni din regiunea Stalin și-au depus pînă acum semnăturile lor pe Apelul Păcii.

Și-au pregătit răsădurile

DEVA (de la corespondentul nostru). — În raionul Orăștie pregătirile în vederea cultivării legumelor și zarzavaturilor sînt pe terminate. S-a reparat aproape tot utilajul de irigație existent și peste 6.000 mp. răsădinite.

La sera secției agricole raionale, tehnicienii și inginerii au amenajat răsădinite speciale în care au semănat sămînță de roșii, castraveți și alte legume. Pînă în prezent, ei au reușit să producă în această seră 120.000 fire răsăduri pentru cultivatorii de legume din raion.

Frunțași la lucrările de pregătire sînt colectivisti din comuna Geogiu care au reușit să obțină — în răsădinitele pregătite din vreme — mii de fire de răsăduri de roșii, varză, castraveți etc.

Consfătuiri cu cititorii cărții tehnice

PITEȘTI (de la corespondentul nostru). — În localul librăriei Cartea Rusă a avut loc recent o consfătuire cu cititorii cărții tehnice, privind industria de construcții și cea textilă, organizată de Centrul de Librării și Difuzarea Cărții în colaborare cu Editura Tehnică și Filiala A.S.I.T.

Numerosi participanți la consfătuire au făcut propuneri concrete privind îmbunătățirea cărților ce apar în Editura Tehnică. Astfel, inginerul Hristo, de la fabrica de tanași „Argeșul”, a arătat necesitatea traducerii unor lucrări de chimie din limba rusă care le-ar ajuta în procesul de producție.

Asemenea consfătuiri cu cititorii cărților tehnice din industria petroliferă, carboniferă și industria ușoară, vor mai fi organizate la Găești, mina Pescăreasa și la Râmnicu Vlcea.

I. BRANEA

LA O FABRICĂ DE PRODUSE LACTATE

Pentru varietatea și calitatea produselor întreprinderii unde lucrează, muncitorii și tehnicienii de la I.S.P.L.-Oradea sînt cunoscuți în toată țara. Zi de zi, pe poarta acestei întreprinderi ies cantități însemnate de unt, brînză, iaurt, lapte pasteurizat, lînd drumul magazinelor, al creșelor, căminelor, spitalelor etc. Pentru a satisface într-o măsură tot mai mare nevoile de consum ale populației, colectivul de muncă de la I.S.P.L.-Oradea s-a angajat în cinstea zilei de 1 Mai să sporească productivitatea muncii și să îmbunătățească totodată calitatea produselor.

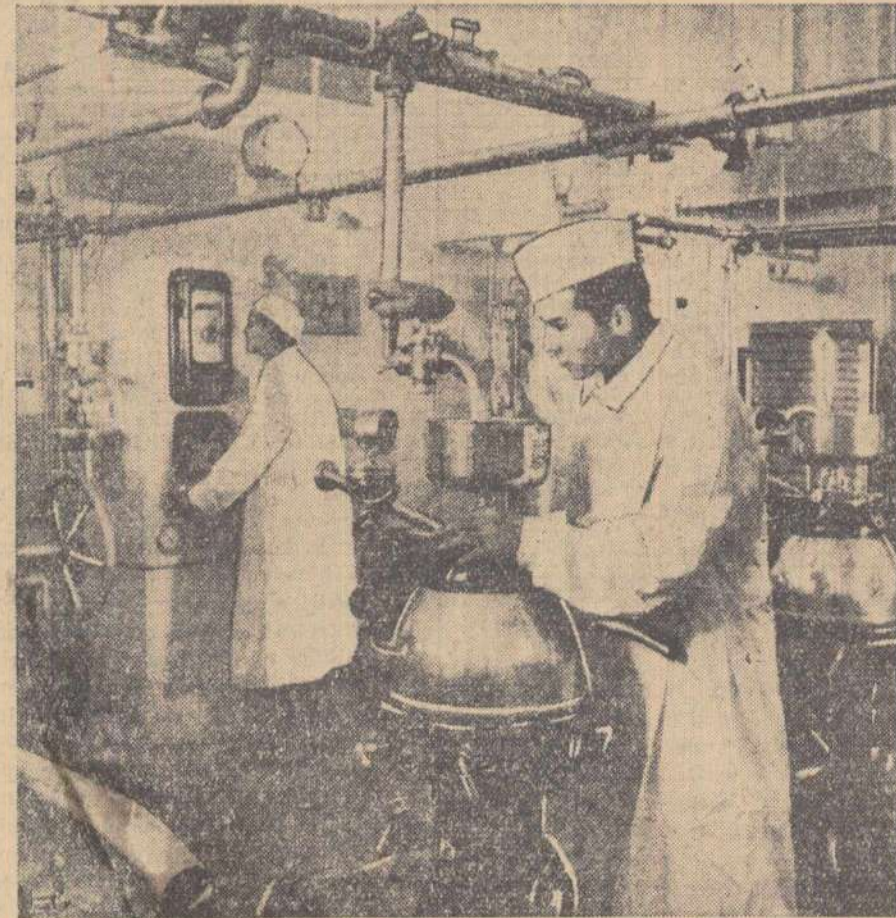
Cîșeile noastre reprezintă trei aspecte din munca desfășurată de colectivul de la I.S.P.L.-Oradea.

Înainte de a intra în fabricație, laptele este supus probelor de laborator. De controlul în laborator depinde în bună măsură calitatea produselor. Sub direcția îndrumare a inginerului Elena Popa, tehniciana Eugenia Pamfil execută o probă de laborator.

Frunțașul în producție Vasile Pinzaru, în secția de pasteurizare — unde procesul de producție e mecanizat — reușește să dea lucru de bună calitate.

Odată pasteurizat, laptele este pus în bidoane, și apoi de pe rampa întreprinderii, este încărcat în autocamioane.

Foto: MIHAI POPESCU

Expoziția Anuală de Stat a Artelor Plastice pe 1954

RECENZIE

CHEMAREA TINEREȚII*

Sub titlul „Chemări”, sint reunite o seamă de poezii publicate anterior de Tiberiu Ulian în diferite zăre și reviste, ce se găsesc în revista clujeană „Almanahul Literar” și „Contemporanul”.

Cu tot conținutul cantitativ restrâns, placheta ce înfățișează tematicile deosebite, nu pune în fața unui talentat poet plin de personalitate, al cărui debut demonstrează o tehnică înaltă și o înțelegere profundă a poeziei, care ne îndreptățește să-l socotim printre tinerii poeți îndemnați alinați în ultimii doi ani.

„Poruncile de la Suga” — poezia ce înfățișează prima parte a plachetei — constituie o valoroasă realizare a tânărului poet închinată transformării înfăptuite la noi după 23 August 1944.

În imagini poetice de adâncă expresie, brode pe versuri pline de claritate, poetul povestește despre un străvechi obicei al ciobanilor ardeleni al cărui conținut s-a schimbat odată cu prefăcerea din întreaga țară. E vorba de scorbura duminică la porunci, în bătaura primăriei din sat, sau în fața jandarmilor unde porunceau șefii de post și slugile-zbiri ai guvernului burghez-moșteresc.

„Secolele urma și-o lăsară;
Noi de cind erau bătrâni prunci,
Din străbuni, chemați de pe la stine
Scorbura să căpătăm porunci.”

Porunceau trimiși de stăpînire
Oameni rotofe, cu glas străin,
Ne dădeau porunci pe rînd, primarî,
Și jandarmii-njierbinați de vin.

Ascultam cu capete-aplecate
Și stringeam fîgurile în dinți.
De-i priveai pieziș, strigau la tine
Că te pun în lanț, ești amenințat...”

Coborau oieri din poartă în satul din vale unde ascultau poruncile stăpînirii și în piețele urechile la istorisirile sătenilor. În singurătatea satului pierdut într-un fund de țară, veștile veneau cu greu și ecoul eor ce se petreceau în lume, ajungea la Suga, aproape stins. Două lucruri rămneau săpate de veacuri în mințile oierilor: Duminica trebuia să coboare la porunci, iar roada muncii lor avea să dea stăpînitor.

„Piatra de-ar grăi, să povestească,
Cît îi ea de piatră-ar singura;
Lina oîi o tunde ciobanul
Iară alui doar c-o imbrăca.”

Războiul a lovit și în oierii de la Suga. Poetul redă suferințele lor într-o formă concisă, dar expresivă și evocatoare. De la stine plecatu a tinerii și bărbajii, lăsînd în muni doar bătrînii și băceile. Au plecat și puțini s-au mai întors. Dar odată cu întoarcerea lor, cu venirea armatelor sovietice eliberatoare, a pătruns în Suga suflul noii vieți. A prins să se cîntine vechiul obicei rămas din străbuni, Stăpînirea hrăpărească a fost izgonită și oierii din Suga și-au impus dreptul la viață. În ultima strofă poetul împărtășește miezul prefăcărilor de la Suga:

„Mureșul frîmțit alte ape,
Viața noastră-întîia de atunci,
Scorbura duminică din munte
La porunci,
Dar noi ne dăm porunci.”

Poezia „Poruncile de la Suga” rămîne cu atât mai valabilă, cu cît ea e liberă de declarativism, detalii de viață — convingătoare, imaginile poetice — emoționante. Fără să constituie o cheie pentru tematică plachetei, „Poruncile de la Suga” explică obședă vieții noi care prin diferitele sale aspecte a inspirat pana poetului.

„M-au trimis ortaci mei...” — e cîntecul de bucurie scris de poet la înfăptuirea gospodăriei agricole colective „23 August” din satul natal. Scrisă în metrică populară, această poezie deși emoționează mai puțin, păstrează vigoarea cîntecului născut în inimă unui popor ce și-a cucerit libertatea. Celelalte poezii din prima parte a plachetei: „Scrisoare de dragoste”, „Cîntec”, „Drumul către tine”, „Nehita” și „Ușor un cîntec...” păstrează o notă lirică mai adîncă și, deși prin tematică diferă de poeziile „Poruncile de la Suga” și „M-au trimis ortaci mei”, ele respiră un optimism sănătos și poartă amprenta unei elocvențe note personale.

Rămînd semnificative tonul și claritatea versurilor din „Scrisoare de dragoste” și „Cîntec” pentru simplitatea poetică și lirismul poeziei acestui poet ardelen, în deosebi „Cîntecul” pare să fie pus pe note și cîntat. Din prima parte a plachetei se evidențiază și poezia „Prima lecție” prin puterea de emoționare a detaliilor semnificative deși aici limba poetului pare mai săracă iar versurile lipsite de claritate cu care n-a obținut, „Din nou în sat” și „Epilog” păcătuiesc printr-o oarecare superficialitate; în deosebi poezia „Epilog” care e lipsită de elementul noului. Poezia „Chemări” care încheie prima parte a plachetei e un ferbinte mesaj adresat de poet tinerților tineretului din întreaga lume. Poezia a fost scrisă în preajma celui de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru pace și prietenie de la București. Prin puterea ei de combativitate, prin credința fermă în forțele păcii și prieteniei, poezia „Chemări” marchează din nou prezența poetului în actualitate.

„Jurnalul unei călătorii”, titlu prea puțin sugestiv, care deschide partea doua a plachetei, cuprinde câteva din poeziile scrise de Tiberiu Ulian în anii de studenție la Institutul de Literatură „Maxim Gorki” din Moscova. „Convorbire telefonică”, „În metrou”,

* Tiberiu Ulian „Chemări” E.S.P.L.A. — 1955.

„Ciocirila”, „Ala-tau” împreună cu poemul „Kainazarova”, rămîn cele mai valoroase poezii ale acestui cîntec. Valoarea versurilor constă atât în măiestria elizării lui, cît și în dragostea și dorul de patrie — elemente permanente aproape în toate poeziile scrise de Ulian în Uniunea Sovietică. Poetul simte profunzimea patriei sale în zborul mamei aduse de firele telefonice, în zborul ciociriei pe stîncile viorii sub arcușul unei pînze din îndepărtată Kirghizia, sau în cîntecul acinilor înflînă cu un oțet sovietic în metrou, prieliviește evocarea unui moment din eliberarea satului natal, iar prietenia care unește tinerii din 50 de naționalități, ce părăsesc băncile aceluiași institut, întărește în inima poetului credința fermă în viitorul luminos pe care și-l vor dobîndi popoarele iubitoare de pace.

Cîntecul de poezii scrise în Daghestanul sovietic „Urarea lui Rasul Gamzatov”, „Trebuie să avem oare”, „Caspica în furtună” dovedesc creșterea măiestriei poetului, „Urarea lui Rasul Gamzatov” își reclamează dreptul la mai multă claritate, iar „Caspica în furtună” lasă să se strecoare unele inexactități tehnice.

Un loc deosebit în creația tînrului poet îl ocupă poemul „Kainazarova”, care așa cum spunea poetul sovietic Kovalenko, este primul poem kirghiz scris de un poet de peste granițe, iar Tiberiu Ulian este primul poet român tradus în limba kirghiză și editat în placheta.

Fără îndoială, succesul de care s-a bucurat acest poem în Uniunea Sovietică, e bine meritat. Valoarea lui constă atât în bogăția de detalii din viața kirghiză, în coloritul local al acestei țări, cît și în permanența prezenței în poem a patriei poetului.

„De-aicea de pe Mureș, de aș putea
acu,
Schimbă în fir de apă să-mi porci
parte mersul,
Să-ți mai bat odată, Kirghizia, tot
sărul,
Așa cum fi-i brăzdează dora lungi
rîul Ciul...
Din inimă pierdut-am pe-acolo o
fărîmă,
Și-aș regăsi-o poate; un dor spre ea
mă mînd...”

Imaginea Surakanei Kainazarova, eroină a muncii, colhoznica kirghiză, e conținută cu multă măiestrie. Destinul felei de țărănă kirghiză, înaintea Revoluției din Octombrie, e tipic și veridic. Surakana a fost vîndută unui bătrîn și bogat. Revoluția i-a dus muncii kirghize eliberarea și i-a dat drepturi egale cu bărbatul. Poetul urmărește drumul de viață al eroinei, alegînd pentru poemul său, detaliile cele mai expresive. Fata kirghiză, cîndva slăbită pînă și de dreptul la dragoste, e astăzi femeie sovietică, devenită prin munca și abnegația ei, eroină a muncii. Cu câteva decenii în urmă, putea oare vreun poet să afirme că o femeie din despotica Asia centrală poate răspunde dușmanului astfel?

„Ale, Surakani — îi strigă dușmanul cel hain —
Ce-ți folosește strigul? De-aș o porni
războiul,
Din holde vei alege doar spîrit
noroiul,
Din casa ta înaltă — dărimăuri,
ruini...
— De-ncerci să-mi calci tu holda, pă-
mint și-ojez mușca-vei,
De-ncerci să-mi vezi tu casa, o să or-
bești, hulaviei!”

Prilejuit de o călătorie mai îndelungată prin Kirghizia, poemul „Kainazarova” ar fi fost sursă esențială fără o profundă documentare din partea poetului, fără o cunoaștere tehnică a oamenilor și locurilor despre care poetul romîn și-a propus să scrie. Este încă un merit al lui Ulian, faptul că a cîntărit bine acest lucru și n-a putut la scrierea poemului pînă n-a studiat profund folclorul, istoria și literatura kirghiză. Aceasta l-a ajutat să înalțare exotismul fals, permanen în mai toate operele scriitorilor europeni despre țările orientale. Faptul că poemul lui Ulian a fost tradus în limba kirghiză, că el e larg cîntat în îndepărtată țară, e de asemenea semnificativ. Socotim că a probarea dată de către cititorii kirghizi unei opere literare scrise de un scriitor străin despr țară lor, este criteriul principal care promovează această operă sublinindu-i valoarea.

Cu toată tematică variată, poeziile din placheta lui Tiberiu Ulian au un element care le unește într-un tot unitar. Acesta este suflul tineresc, cu elanul lui, cu visele îndrăznețe și dragostea de viață. În scurta poezie „Întîia carte”, poetul ne mărturisește aflat în zborul de la care și-a adaptat poezia cît și sursa de putere ce i-a înaripat visele:

„O! Poate prea puține-am spus
Dar vise-mi cresc fără de număr,
Simfînd parîndu că sîr pa
Mîna pe tîrîrul meu umăr.”

Dacă cele mai prețioase elemente din poezia acestui tînr poet se datoresc elanului tineresc, stăbilității, unele inconsecvențe de limbă, întorsăturile greoaie cu și pe alocuri rămînerea la suprafața lucrurilor, le putem pune tot în seama tineretului.

Placheta „Chemări” ne dovedește că poetul se află deabia la începutul muncii de creație. Un început viguros, făcut cu încredere și curaj. El ne îndeamnă să urmărim cu interes activitatea viitoare a lui Tiberiu Ulian pe tîrîm literar.

I. GRIGORESCU

OĂRȚI NOI

IN EDITURA AGRO-SILVICA DE STAT
au apărut:

D. P. SESTAKOV: Din experiența raționalizatorilor din S.M.T. (traducere din limba rusă).	Ing. MARIUS IONESCU și AUREL FILIP: Combina S.H.M. — 48.	2,50 lei
32 pag.	92 pag.	
K. P. BOLENSKI: Conducerea activității colhozului (traducere din limba rusă).	Ing. TH. BEJAN și V. DVORNIC: Vite cultura.	3,95 lei
94 pag.	224 pag.	
S. V. KAPLUN: Brigada de tractoare I. P. Denisenco, (traducere din limba rusă).	Ing. I. DIMITRIU și Ing. M. STANCIULESCU: Tunsul electromecanic al oierilor.	6,55 lei
112 pag.	136 pag.	

COLECȚIA „BIBLIOTECA AGRICOLĂ”

PETRE BALACI: Cum să ferim cui de îmbolnăvirea cu durin.	Dr. A. MARIAN și Dr. GH. MORARU: Măsurile care se iau în caz de izbire unei boli multiplicatoare la animale domestice.	0,30 lei	9,55 lei
32 pag.	56 pag.		

lucrare a sculptorului — realizată în marmură — încunează cu succes șirul tot mai izbucnitor al eforturilor creatoare din ultimii ani.

Un efort demn de relevat pentru continuitatea lui și pentru rezultatele pozitive la care poate ajunge pe drumul realismului socialist, este și cel deplăcut de Alexandru Ciucurencu. Pe bună dreptate el este socotit printre cei mai buni coloristi ai noștri, fapt nedemnit nici de lucrările sale de acum. Dar dacă în acestea nu s-ar vedea decît aportul coloristului, noi nu am putea vorbi și de realismul la care a ajuns viziunea lui Ciucurencu; realism încă nedesăvîrșit, dar evident mai cu seamă în cele două portrete expuse, din care cel al scriitorului Băseanu ne-ar apărea și mai izbit decât pe lângă asemănare și pe lângă acea sugestivă și foarte caracteristică expresie gînditoare surprinsă modelului, trăsăturile morale ale acestuia ar fi fost sezișate mai adînc.

Ștefan Szőnyi

Pentru că s-a străduit — cu sensibilitate și înțelegere — să pătrundă dincolo de învelisul strict exterior al trăsăturilor fizice, a izbutit Dorio Lăzar să ne dea (sculptat în marmură) un portret al unei femei, al unei femei decedate academician A. Toma. Prin căldura și puterea de evocare cu care a redat chipul înscris al poetului, privitorul îl este oferită o imagine convingătoare a acestui scriitor care de-a lungul a șase decenii de neobosită activitate culturală a fost deopotrivă un luptător și un vizionar.

Cît de importantă este într-o operă de artă, în care intervine figura umană, individualizarea acesteia, se poate deduce și dintr-un tablou cu o temă atît de actuală cum este „Critica” de Abod Nagy Béla. Deși coloritul, prea uniform și cenușiu, lasă încă de dor, deși unele detalii trebuiau studiate mai în adîncime, iar altele astfel gîndite încît caracterul de critică constructivă să se impună privitorului fără nici un echivoc, seriozitatea execuției, atenția acordată atîtundui fiecărui personaj, analiza de cele mai adevărate resurse psihologice sale, fac ca această pînă să fie una dintre cele mai interesante din expoziție.

Un tablou nu mai puțin interesant, cu o temă semnificativă și puțin înțeleasă, este cel al lui M. H. Maxy intitulat „Mama eroină”. Aspra Marin Petreghie sîrbătoare de familie sa”. La rîndul ei, această lucrare ridică probleme multiple dar înainte de toate trebuie spus că puțin artiști ai noștri constituie un exemplu atît de categoric, de felul cum un creator ajuns la deplină maturitate a abandonat vechile poziții formaliste pentru a o lua aproape de la început și a se situa cu consecvență pe pozițiile realismului socialist. Și în lucrarea lui Maxy se recunoaște efortul pictorului de a-și individualiza personajele. El face însă greșala de a le privi izolat, ca pe niște portrete de sine stătătoare, neglijînd corelația lor în cadrul ansamblului. Tabloul este bine compus și anumite porțiuni sînt frumos pictate, dar Maxy n-a ajuns încă la acea libertate de expresie, la acea — fie și numai aparentă — spontaneitate în redarea unei mișcări, a unei atitudini, a unei mimici, care să confere imaginii mai multă naturalitate și în general o mai mare putere de emoție.

Deși compoziția lui Georgehe Freiberg „Apărînd Moscova” este o lucrare de diplomă, nivelul acesteia face ca ea să nu fie judecată numai prin prizma unui examen de calificare. O totală sinceritate în fața naturii, un efort susținut și chibzuit supus unei discipline severe, dar nu lipsit de elan și nici de emotivitate, caracterizează pictura acestui artist. Tabloul se încheagă organic, tonalitățile și nuanțele coloritului se acordă feroc pentru a ne sugera cu autenticitate atmosfera plumburie a unei zile de iarnă în care cîțiva generali sovietici cercetează de pe înălțimea colinelor înăpăzite pozițiile inamicului. În vreme ce locuitorii Moscovei sapa tranșee pentru apărare.

Tot pentru conștiințiozitatea și spiritul de răspundere cu care artiștii își pun problemele în ducerea la bun sfîrșit a unei sale misiuni frumoașă și adînc simțită compoziție statură a Lelei Zuaf. Și om stăvil Bistrita”. E o sculptură închepută să domine de pe înălțimea unei stînci perspectiva imensului stăvilor datorită de energie electrică și să amintească privitorului de mai tîrziu de încrederea nezdrușnică pe care constructorii acestei uriașe opere au avut-o în forța biruitoare a rațiunii, a inventivității și a muncii umane.

Și „Fetița mea”, sculptura în marmură a lui Constantin Baraschi este o lucrare reușită. Puritate, gingășie, un chip luminat de încredere și sănătate morală — totul exprimat cu nobilitate într-un stil de admirabilă înaltă clasică — iată trăsături cu ne pot decît să ne sugereze o imagine de copil înaltă și tîrziu de încredere. Ce păcat că un mare artist capabil de o asemenea operă s-a mîgîlit în alte portrete ale sale „Camil Ressu”, „Jean Al. Steriadi”, „Petre Ștefănescu-Goga”, etc. (personalități ce-i ofereau posibilitatea unei pătrundătoare caracterizări psihologice) la stricta asemănare cu modelul.

— Mai sînt și alte lucrări ce trebuie amintite pentru calitatea lor: în primul rînd „Otelarul” de o nobilă monumentalitate (dar prea puțin individualizat) al sculptorului Ion Trimescu. De asemenea portretul pictorului Baba — sensibil modelat și cu vigoare — de sculptorul Cornel Medrea pe care ne-am fi bucurat să-l vedem cu mai multe lucrări în expoziție. Apoi „Muștele forestiere” (remarcabilă plasticizare a unei figuri de muncitor de tip nou) și „Alpinist”, ambele de Tibor Szervatius, sculpturi monumentale, expresive și îngrijit studiate, precum și imponțita statuie a lui Eminescu de Ion Jalea realizată într-o viziune sobră și emoționantă.

Impresionant este și altorelieful dinamic și plin de avînt „Ștefan cel Mare și plășile”, sculptat de Vladimir Florea și Vasile Condurache, operă ale cărei personaje se cereau însă mai profund și mai just individualizate (expresiile sînt prea primitive, nu

„Ecaterina Varga”

îndeajuns de umanizate) lipsă pe care o înțelegim și la compoziția statuară a lui Ștefan Coorvass „Răscolul lui Doja”, dar unde — ca și în lucrarea primilor doi — ideea este puternic subliniată prin patosul care o exprimă.

Sînt în expoziție o seamă de pînze care mărturisesc din partea autorilor lor nu numai o valabilă orientare tematică ci și un important progres în felul de a picta. Aceasta se vede îndeosebi în tablourile „Ziua mult așteptată”, 23 August 1944” de Tiberiu Krausz, „Nuntă într-o gospodărie agricolă colectivă” de Renata Duncan, „Bucuria lui Polenski, cioban evidențiat” de Iosif Bene, „La stringerea finului” de Ștefan Barabăș și „În cabană” de Eva Cerbu.

Dintre lucrările de diplomă se impune atenției mai ales „Noi trageți!” Episod din 1907” de Petre Marin Constantin, tablou străbătut de un puternic suflu epic, pentru seriozitatea și talentul cu care sînt pictate amintirile portretele expuse de Pavel Codit, precum și portretul prezentat de tîna studentă Mariana Simpson. Cu aceasta nu se încheie șirul picturilor și sculpturilor care aduc expoziției un prețios aport calitativ, dar spațiul nu ne îngăduie să le trecem în revistă pe toate.

Înainte de a urmări, din păcate foarte sumar, felul în care se prezintă în actuala Expoziție Anuală de Stat grafica de se valet, ilustrația de carte, afișul și caricatura, e necesar să arătăm — indiferent de genul în care sînt exprimate operele — cîteva lucrări cu privire la pictură. Considerat în general pe lângă înșușiri ce-i sînt proprii, peisajul nostru o are în primul rînd pe acela de a fi foarte luminos și colorat. În trecută decăzură acesta a fost admirabil sezișat de Nicolae Grigorescu și mai apoi de Luchian, iar în perioada dintre cele două războaie îndeosebi de Iser și de Tonita. Din păcate el nu este înțeles așa cum se cuvine de încă destui pictori de azi. În expoziția de față, sentimentul optimist, bucuria și setea de viață pe care le trezește peisajul românesc, tonurile lui îmbietoare, au știut să le evoce — uneori cu mult lirism — artiști ca Lucian Grigorescu, Eugen Popa, Alexandru Ciucurencu, Zoltan Kovács, Corina Lecca, Titina Călugăru, Ion Marșic. În acuară Titina Știnescu și Mihai Cămarul, iar în gravură Gy. Szabó Béla. Cu multă sensibilitate și într-o viziune amplă dar intrucăziva monocromă au fost pictate și peisajele Corneliu Babic și Ștefan Constantinescu. Este însă regretabil că din expoziție lipsește în general peisajul care să ogîndească aspecte noi, caracteristice acțiunii transformatoare a omului asupra naturii.

Excepțînd lucrări cum sînt de pildă desenul maestrului Iosif Iser „Elevă a școlii de alfabetizare” sau foarte spiritualele desene colorate ale tînrului Dan Hatmanu, „Studiul la oboi”, „Pionier jucînd șah”, etc. grafica de se valet nu se prezintă anul acesta la nivelul la care ne-am fi putut aștepta. Orientat el tematic și destul de limitat, atenția artiștilor nu s-a îndreptat îndeajuns asupra aspectelor esențiale din realitate, tipice vremurilor noastre.

Frumoașe realizări înțelegim în domeniul ilustrației de carte. Dacă nu insistăm asupra unor opere de nivel artistic excepțional cum sînt ilustrațiile lui C. Baba la romanul „Mître Coor” de Mihail Savovnu, e pentru că ele au și intrat cu atare în conștiința publicului. Foarte valoroase sînt și ilustrațiile (de fapt portrete) pline de expresivitate și duh, ale lui Aurel Iliușid pentru „Amintiri din copilărie” de Ion Creangă. Cît de mare Jules Perahim ar fi fost de dorit — pentru a ne oferi o imagine de ansamblu — ca sugestivele sale ilustrații la „Eugen Oneghin” să se fi completat cu cele consacrate aceluiași operă prezentate publicului în toamna trecută în expoziția personală pe care artiștii au avut-o în sala Dalles. Detorița frumoașelor el capacități de sugestie trebuie menționată și coperta ilustrată făcută de Val Munteanu pentru „Tîrîrul englez” de Wilhelm Hauff.

Pictura de afiș se face remarcată prin cîteva creații valoroase: afișul „Anton Panin” de O. Adler, afișele realizate în vederea expoziției de artă decorativă și a celei de artă populară (în țară și străinătate) semnate de P. Grant și de I. Molnar, cîtele ale colecțivului Dralco: „Venii cu noi” și mai ales „Suflete zbuciumate”. În general însă, afișul nu și îndeplinește încă îndajuns rolul său de factor mobilizator.

O opinie valabilă despre nivelul caricaturii ne-o facem urmîrind prezența acesteia în presă, promptitudinea și eficacitatea cu care răspunde imperativelor momentului. Popularitatea și prestigiul de care se bucură artiștii noștri caricaturisti în masele largi sînt concludente în această privință. Felul cum se prezintă și în expoziție confirmă încă odată prețuirea de care se bucură și am vrea să relevăm îndeosebi o parte din acele caricaturi care ne apar deopotrivă de realizate afiș sub raportul tematic cît și sub cel al expresiei artistice. Astfel sînt „Împunatul” de Rik Auerbach, „În paradisul” atlantic” de Gik Damadian, „Adenauer în Paris” și „A apărut o carte nouă” de Eugen Tarn, „Călimări” de Nell Cobar, și „Aspecte de la bienala din Veneția” de Romeo Voinescu. Într-un stil foarte personal și cu mult umor sînt executate portretele-caricaturi semnate de I. Ross. Se observă de asemenea un progres simțitor la caricaturisti ca: Leru, Gion și tînrul Poch. Din partea talentatului caricaturist care este Adrian Lucaci ne-am fi așteptat însă la mai mult decît lasă să se vadă chiar o caricatură izbită cum e „Deh! Sîntem oameni!”. Prin calitatea și conciziunea lor se evidențiază caricaturile lui I. Doru. Se remarcă însă la el ca și la cîteva alți caricaturisti, de pildă, Gh. Mosor și unșori și R. Voinescu o slăbiciune în vulgar („Au sosit mărfuri extra”, „Autoacă”).

Dacă avem toate motivele să privim cu optimism dezvoltarea viitoare a artelor noastre plastice, nu trebuie totuși să trecem cu vederea unele foarte serioase lipsuri pe care expoziția le demonstrează. Pe bună dreptate a fost criticată îngustimea orizontului el tematic, insuficiența sezișare de către artiști a fenomenelor vieții noastre noi. Realitatea de azi e mult mai complexă de cît apare ogîndită în operele expozanților. Ea nu se reduce la aspectele sărbătorești senine și festive, pe care cu precădere au ținut să le redea anumiți artiști, evitînd zugrăvirea conflictelor, inerente acestei realități; ea nu poate fi exprimată nici prin abundența excesivă de naturi moarte, peisaje și portrete nesemnificative. Ce dovedește toate acestea dacă nu un insuficient nivel ideologic, o insuficientă cunoaștere a vieții, și o tendință de alunece pe panta celui mai ușoare rezistențe, pentru care Uniunea Artiștilor Plastici este în primul rînd vinovată?

Problema mai comportă și un alt aspect. Sînt artiști care se orientează în mod corepunzător în alegerea temei dar care nu o interpretează sau nu o înțeleg într-o lumină justă. Astfel de exemple ne sînt oferite de unele lucrări ce redau momente de la cel de al IV-lea Festival al Tineretului și cel mai caracteristic în această privință este fără îndoială tabloul lui Mimi Sarga Maxy care constituie un adevărat „model” de exaltare romantică și de viziune grotescă. Este regretabil că constatăm asemenea fapte la o pictoriță care în ultimii ani a dovedit nu numai mult talent ci și că se poate situa pe poziții înalte, partinice. Dar Mimi Sarga Maxy refuză să se supună metodei și disciplinei impuse de buna ducere la sfîrșit a unei opere concepute. În căutarea unor soluții de culoare valabile izolat, ea pierde din vedere ansamblul. Tabloul „Elibera” unui lagar” e pictat în culori exuberante ce contrazic autenticitatea faptului descris. Autorea n-a știut să-și umanizeze personajele, să le exprime suferința sau bucuria prin prima cale călduri și nobeli suferințe care sîngure sînt în măsură să transforme oribul în eroic. Nici în tabloul „Centrul de duminică dimineață” personajele nu apar într-o lumină justă: judecînd după chipurile lor, privitorul are impresia nu că ele ascultă un concert la radio ci că au aflat o veste îngrozitoare. Este limpede că drumul pe care merge în ultima vreme Mimi Sarga Maxy e greșit și că pentru a se putea dezvolta ca artișta ea va trebui să reîntre pe făgășul realismului socialist.

Exemple de interpretare greșită a unor teme foarte bine alese înțelegim în sculptură, chiar și la unii maeștri cum e Romulus Ladea al cărui „Lăzar de la Rusia” ne apare nu ca un erou ce s-a jertfit unei cauze mărețe, ci ca o persoană plină de emfază și lipsită de căldură. Tot astfel „Tudor Vladimirescu” este redat de Olga Pombaru cu altitudinea și gesturile unui personaj de operă. Un retoricism iefin și neconvincător caracterizează și statuia „Ostrosul eliberator” a lui Octav Iliescu. Tibore, erou din piesa „Bank-ban” nu este înțeles de sculptorul Sandor Puskas în trăsături inumane, primitive. Cum se explică toate acestea, dacă nu prin necunoașterea vieții, a realității?

Mai sînt apoi artiști care par să uite că opera lor trebuie să fie și plăcută la vedere, nu numai corectă și că spre deosebire de faptul din viață ce poate emoționa numai prin sine, opera care-l transpune trebuie — pentru a fi cu adevărat „de artă” — să emoționeze și prin forma acesteia transpunerii. Forma nu poate fi desăvîrșită de fond. De aceea, nici opera nu poate trăi artistică numai prin temă. Acesta e un adevărat vechi pe care n-l reamintesc o lucrare cu o temă atît de frumoașă ca aceea aleasă de Vasile Weidt: „Ziua mînzului”. Sîntem departe de a nega ceea ce e pozitiv în această pînă: compoziția, desenul, claritatea viziunii. Dar Weidt greșește cînd nu reține la culoare ca el a un auxiliar emoțional, ci se folosește de ea ca de un simplu indicator descriptiv (adică colorează fără a picta propriu zis) și greșete mai ales cînd nu discernce detaliul esențial de cel inutil, acordînd tuturor elementelor din tablou o importanță egală, sau privindu-le cu ochelarii naturalistului.

Trecerea în revistă a principalelor probleme ridicate de Expoziția Anuală de Stat ne duce la concluzia că Ununii Artiștilor Plastici și revine o sarcină importantă pe care dealfă a subliniat-o în presă întreaga noastră critică: aceea a organizării activității artiștilor plastici în așa fel încît ei să poată nu numai veni într-un contact nemijlocit cu realitatea pe care trebuie să o înțelegă, ci și să se bucure de pregătirea ideologică necesară unei juste orientări în mijlocul acestei realități. Am vrea să subliniem de asemenea că pe viitor țara va trebui să dea dovadă de mai multă înălțare în ceea ce privește criteriile sale de selecționare. Este și acesta un factor care influențează progresul și orientarea artiștilor noștri plastici.

RADU BOGDAN

CRONICA

Print-un Decret al Prezidiului Marii Adunări Naționale, tov. Matyas Eugen a fost eliberat din funcția de ministru al Industriei Cărbunelui, primind alte însărcinări.

Print-un alt Decret al Prezidiului Marii Adunări Naționale, tov. Mineu Ioan a fost numit în funcția de ministru al Industriei Cărbunelui.

Opere literare românești editate în R. P. Bulgaria

Oamenii muncii din R.P. Bulgaria cîștigă cu un deosebit interes operele scrise de autori romîni. În cursul ultimilor ani a fost editat în R. P. Bulgaria un mare număr de opere de autori romîni traduse în limba bulgară. Printre cărțile editate în Bulgaria se numără: „Poezii” de Mihail Eminescu, „Nicoară Potcovă” de Mihail Sadoveanu, „Marea prăgărire” de Alexandru Jar, „Pînă a-bă” de Dimitru Mircea, „Brazda peste hături” de Istvan Horvath.

Anul acesta, în R.P. Bulgaria vor fi editate numeroase alte cărți scrise de autori romîni.

Centru mecanic frunză

ORASUL STALIN. — Pentru succesele obținute în semestrul 2 al anului 1954, Centrul mecanic Codlea, primit în ziua de 19 martie a.c. Steagul Roșu de Producție al Ministerului Agriculturii și Silviculturii și al C.C. al sindicatului muncitorilor din agricultură.

Cu acest prilej mulțimi muncitorilor al centrului mecanic Codlea, printre care Ene Dumitru, Vița Ioan și Leancu Aurel, s-au angajat să repare cît mai bine tractoarele pentru ca acestea să funcționeze fără întrerupere în campania de primăvară.

Pentru protecția semănăturilor

GARACAL. — Peste 300 ha. teren arabil din hotarul comunei Celaru, raionul Garacal, sînt situate pe locuri joase unde apele provenite din cîdere ploilor și din topline zăpezii se strîng și bîlțesc mult timp, producînd pagube semănăturilor. Pentru a evita eventualele pierderi de recoltă ce ar putea fi produse în primăvara aceasta, țărani muncitorii din comună și din satele din jur s-au sfătuit cu tehnicienii agronomi asupra măsurilor ce trebuie luate pentru scurgerea apei. Astfel, după îndrumările inginerilor agronomi ei au săpat pe unele locuri șanțurile de scurgere, iar pe altele locuri au tras braze adînci cu plauz pentru scurgerea apei. În felul acesta ei au înlăturat pericolul de a se produce strîicături la semănăturile de toamnă de pe o suprafață de peste 225 ha.

Măsurile asemănătoare au fost luate și de țărani muncitorii din comunele Cozieni, Radomiru și Zănoaga.

Piese pentru teatrele de păpuși

Pentru îmbogățirea repertoriului teatrelor de păpuși cu piese valoroase, care să ajute la educarea copiilor, Ministerul Culturii a organizat un concurs de piese pentru teatrele de păpuși care s-a încheiat de curînd și care a dat rezultate pozitive.

La acest concurs au fost prezentate 294 de piese, dintre care numeroase sînt scrise de autori din rîndul minorității naționale. Astfel, 70 de piese sînt scrise în limba maghiară și 8 în limba germană.

Au fost selecționate și distinse următoarele piese: „Aventurile lui Huck și Tom” de G. A. Boesteanu și Xenia Roman, „Plata minunată” de Olga Nagy și Maria Tamaș (premiul II), „Tobi, Azor și Martinele detectiv” de Virginia Calinescu, „Albă ca zăpada”, dramatizată de Magdalena Manolescu, „Filiș pescarului” de Eugenia Dumitru și Ella Comanovici, „Croitorul cel istet” de F. Weinrich, (premiul III), „Păcală și Tindăla slugi la chibrituri” de Garay Odon, „Voinici de la cântec” de Virgil Stoienescu, „Inima mamii” de Al. Mitru-Pirlițanu, „Pomul de iarnă”, de Mihail Calmicu, (mențiune).

În afară de aceste piese, 50 de piese care prezintă calități au rămas în evidența Direcției Teatrelor din Ministerul Culturii care va lucra cu autorii respectivi în vederea îmbunătățirii acestor piese.

SPORT

Pentru o concepție ofensivă în jocul de fotbal

Dincolo de ceea ce spectatorul obișnuit al meciurilor de fotbal vede pe teren, dincolo de frământul stadiunilor, există o activitate febrilă care scapă privirii celor mulți. Este munca, am putea spune de laborator, ce se săvîrșește de tehnicienii acestui sport, de factorii de răspundere în preocuparea cărora există spre rezolvare sumedenie de probleme. E tot o mare desăvîrșire de forțe, dar lipsită de spectaculozitate, o desăvîrșire care urmărește însă, printre altele, și realizarea dinamicii jocului de fotbal, care în fine de latura spectaculozității.

Dezvoltarea fotbalului nostru pe bază de meci, care se reflectă în cele 3.000 de meciuri existente astăzi, a dus în activitate numeroase cadre, din rîndul cărora s-au ridicat imensa majoritate a acțiunilor jucătorilor fruntași. Lucrurile nu se opresc însă aici și nici nu poate fi vorba ca mersul mai departe să fie lăsat să se asigure de la sine, lent, și fără de intervenții. Condițiile actuale de dezvoltare a fotbalului nostru permit și prelungirea în același timp să se intensifice, pe baze științifice, ritmul de creștere calitativă. La aceasta gîndesc astăzi specialiștii noștri, tehnicienii și cadrele de conducere, cînd pregătesc elaborarea planului de mîsură care să ajute fotbalul nostru să facă pași înainte, spre o mai înaltă măiestrie.

Acasta fiind preocuparea, să vedem cum va fi tradusă ea în viață. Ne vom opri astăzi doar asupra unuia dintre multiplele aspecte ale problemei: concepția de joc.

În ansamblu, echipele noastre practică un joc specific defensiv, închis, uneori chiar „betonat”. În variantele ei, această concepție a dus printre altele la transformarea mijloacelor din „stoperi”, poliștii adversarului lui direct: centrul atacant, sau la folosirea a doi „stoperi”, prin retragerea unui jucător din atac sau la practicarea așa zisului joc de ofensiv, care să permită prinderea în capcană a unui sau altuia dintre atacanții adversari.

În concepția aceasta care nu urmărește decât construirea ceva, ei să dozeze acțiunile adversarului se limitează inițiativa și fantazia jucătorilor, obligîndu-i la repetarea a aproape mecanică a aceluiași mișcări. De aici frînarea creșterii calitative a jocului, plafonarea unei anumite valori. Soluția pentru corectarea acestei situații o oferă aplicarea unei concepții ofensive în joc, așa cum apare în fotbalul modern.

Creșterea la această concepție, pe care forul de specialitate o recomandă pentru mersul înainte al fotbalului românesc, impune asocierea mai multor factori, printre care sînt conducătorii de asociații și colective, antrenorii, arbitrii și jucătorii. Contribuția lor

desi felurită se înmănunchiază perfect și acționează ca un tot.

Conducătorii de asociații și colective trebuie să se situeze pe poziția rezolvării intereselor fiecărei asociații sau fiecărui colectiv în cadrul cuprinzător al intereselor generale. În noua concepție de joc ei trebuie să vadă, în perspectivă, și creșterea valorii calitative a fotbalului practicat în chiar colectivele lor. Aceasta îi va ajuta să intervină acolo unde, eventual, s-ar păstra spiritul interesului inginer, mîrnat, imediat care urmărește obținerea cu orice preț și prin orice mijloc a unui rezultat favorabil într-o partidă de fotbal.

Antrenorii trebuie să aibă un rol activ în imprimarea concepției ofensive în jocul echipelor ce le pregătesc. Ei trebuie să folosească cunoștințele lor tehnice pentru ridicarea măiestriei jucătorilor, pentru încaadrarea și orientarea tactică a jucătorilor, pentru stimularea inițiativei și fantaziei în joc. Arbitrii, obișnuși prizonieri al aplicării rigide a regulamentului, au datorită interpretării creatoare a regulamentului, în spiritul în care el a fost redactat. Desăvîrșind și pregătirea, devenind cunosători în toată puterea cuvîntului a subtilităților jocului și a jucătorilor, ei vor fi în stare să permită o mai liberă desăvîrșire a partidelor, vor apăla la mai puține opri ale jocului, care în fapt, de cele mai multe ori, nu sînt necesare.

Jucătorii au, am putea spune, cuvîntul hotărîtor. În primul rînd de felul comportării lor depinde succesul jocului cu caracteristici ofensive. Aici nu e vorba de o anumită bunavoință, ci de faptul că ne unim lor, în funcție de măiestria lor sportivă — care să le îngăduie să se miste liber în acțiunile lor, fără teama că au „apălate neapărate”, să rezolve cu succes a trecerii spre o concepție ce oferă perspective mai largi de dezvoltare a fotbalului nostru.

Performanțele și cotarea fotbalului românesc pe plan internațional, asigurarea mai departe a creșterii calitative a jocului în sine, ridicarea pe trepte superioare a interesului competițiilor interne, sînt toate condiționate de adoptarea concepției moderne de joc, de cultivarea spiritului ofensiv. Îmbrașată cu căldură de factorii ce au de spus un cuvînt greu în traducerea ei cît mai grăbnică în viață, concepția modernă de joc va permite culegerea de noi rezultate, certe de interesele generale ale fotbalului nostru.

Să acționăm de aceea cu hotărîre, cu interes, cu entuziasm, pentru o concepție ofensivă în fotbalul românesc!

BUCUR BERCEANU

Campionatul republican de calificare la box

Una din competițiile pugilistice cele mai populare din țară, care a angrenat în desfășurarea ei sute de boxeri din toate colțurile patriei, se apropie de faza finală. Campionatul republican de calificare programat astăzi în șase orașe ultimele înțiriri inter-regionale, după următorul program: Tg. Mureș; Regiunea Autonomă Maghiară — Regiunea Stalin; Bacău; Sucea-

va—Bacău; Galați; Galați—Constanța; Pitești; Pitești—Ploiești; Hunedoara; Craiova—Hunedoara; Oradea; Oradea—Bala Mare.

Pe baza programului stabilit, finalele campionatului de calificare se vor disputa la Orașul Stalin, între 9—17 aprilie, cu participarea învingătorilor din faza inter-regională.

Manifestări în Capitală

BASCHET: Sala Floresca, ora 9 și în continuare: Locomotivă—Progresul Arad (f), Știința Invățămînt—Progresul Tg. Mureș (f), Sala Floresca, ora 16 și în continuare: C.C.A.—Știința Iași, Progresul F.B.—Dinamo Tg. Mureș, Locomotivă P.T.T.—Construc-torul Sibiu (toate, jocuri masculine).

FOTBAL: Stadionul Dinamo, ora 15: Dinamo București—Știința Cluj; ora 14:15: Joc între echipele de tineret; Stadionul Republicii, ora 16: C.C.A.—Dinamo Orașul Stalin, ora 14:15: Joc între echipele de tineret; Stadionul Giulești, ora 9:15: Știința—N. Băcescu București—Metalul Steagul Roșu Orașul Stalin (cat. B); ora 11: Locomotivă București—Flacăra Moreni (cat. B); Stadio-

Miercuri, etapă în campionatul categoriei A de fotbal

Campionatul categoriei A de fotbal programat în cursul săptămînilor viitoare două etape. Una dintre ele se va desfășura miercuri, la cealaltă duminică.

Programul etapelor de miercuri este următorul: București—Progresul—C.C.A.; Petroșani: Minerul—Flacăra Ploiești; Tg. Mu-

reș: Locomotivă—Locomotivă Timișoara; Constanța: Locomotivă—Flacăra Roșie Arad; Orașul Stalin: Dinamo—Avîntul Reghin; Timișoara: Știința—Dinamo București.

În această etapă, Știința Cluj nu e programată.

O acțiune provocatoare împotriva unui inginer sovietic, la Stockholm

STOCKHOLM 19 (Agerpres). — TASS transmite: Zilele trecute, inginerul sovietic Korovikovski, care se afla în Suedia în interes de serviciu și anume pentru a recepționa produse fabricate în baza comenzilor sovietice întorcîndu-se la pensiunea suedeză din Stockholm unde locuiește în mod provizoriu, a descoperit în camera sa doi necunoscuți care în lipsa lui l-au răvășit lucrurile. Poliția care a fost chemată de proprietarul pensiunii nu a reușit să rețină pe infractori. Ingerulul Korovikovski l-a sursat doar câteva lucruri mărunte. Aici se crede că este vorba de acțiunea unor agenți secreți din Stockholm.

Sesiunea parlamentului japonez

TOKIO 19 (Agerpres). — După cum se anunță din Japonia, la 18 martie s-a deschis la Tokio sesiunea parlamentului japonez în vederea alegerii primului ministru al noului cabinet precum și a președintelui și vicepreședintelui Camerei Inferioare. Sesiunea va dezbate problemele politicii externe și bugetul pe următoarele două luni.

În cadrul sesiunii din 18 martie, Camera Inferioară l-a ales pe liderul partidului democrat, Ichiro Hatoyama, prim ministru al noului cabinet. Hatoyama a intrunit 254 voturi, Matsuburo Suzuki, care de asemenea a candidat pentru postul de prim ministru — 160 voturi.

Studii Masutani (partidul liberal) a fost ales președinte al Camerei Inferioare, Motod. zire Sughiama (partidul socialist de dreapta) — vicepreședinte.

Hatoyama intenționează să prezinte la 19 martie noul cabinet.

Acțiunea ilegală a S.U.A. împotriva petrolierului finlandez „Aruba”

PEKIN 19 (Agerpres). — CHINA NOUA transmite: Ziarul „Jenminjiaobao” scrie că eforturile depuse ale S.U.A. de a împiedica ca petrolierul finlandez „Aruba” să ajungă în R.P. Chineză sînt o dovadă a intențiilor guvernului de la Washington de a submina normalizarea comerțului internațional și libertatea navigației.

Referindu-se la repetatele amenințări formulate de departamentul de stat, de senatorul Knowland și de alții, împotriva vasului „Aruba”, articolul subliniază că aceste încercări de a întîmida echipajul vasului au culminat prin declarația lui John Foster Dulles și prin trimiterile unei escadere americane alcătuite din cinci vase la Singapore cu misiunea de a ataca prădătorul petrolier.

Declarațiile făcute de Dulles la o conferință de presă

OTTAWA 19 (Agerpres). — După cum s-a anunțat, secretarul de stat al S.U.A., John Foster Dulles, a vizitat Ottawa pentru a avea convorbiri asupra politicii S.U.A. și Canadei în Europa și Asia și pentru a discuta probleme economice comune celor două țări.

În cadrul unei conferințe de presă, Dulles a declarat că S.U.A. și Canada sînt legate prin participarea lor la N.A.T.O., dar a fost nevoit să recunoască existența unor contradicții între cele două țări, arătînd că „nu se așteaptă ca politica S.U.A. să obțină sprijinul necondiționat al Canadei”. El a adăugat că pînă în prezent, convorbirile sale cu reprezentanții oficiali canadieni s-au referit în special la „apărarea continentului”, subliniind în legătură cu aceasta că în momentul de față frontierele „defensive” ale S.U.A. se întind, ca și cele ale Canadei, în regiunile polare.

În continuare, deși a spus că R.P. Chineză „poate pretinde Taiwanul”, Dulles a afirmat că ea nu ar avea dreptul să elibereze acest teritoriu chinez.

Întrebat de un ziarist despre atitudinea guvernului S.U.A. față de recunoașterea guvernului R. P. Chinei, Dulles a răspuns că recunoașterea acestui guvern „nu intră în preocupările cercurilor conducătoare din S.U.A.”.

Încheiere, Dulles și-a manifestat satisfacția față de ratificarea de către Bundesrat a acordurilor agresive de la Paris, exprimîndu-și de asemenea dorința ca Consiliul Republicii din Franța să urmeze acest „exemplu”.

Deși înțiriri între conducătorii marilor puteri, Deesele interpelări făcute în parlament în privința intențiilor și acțiunilor practice ale diplomației engleze în acest domeniu, l-au determinat după cum se vede pe Churchill să recurgă la corespondența cu ministrul Afacerilor Externe al Uniunii Sovietice, V. M. Molotov.

După cum au arătat toate evenimentele ulterioare, primul ministru englez nu a intenționat în mod serios să organizeze o întîlnire a șefilor guvernelor Angliei și U.R.S.S. Documentele publicate la 18 martie lasă impresia că Churchill nu a dorit deloc o asemenea întîlnire. E greu să crezi că guvernul englez a fost într-adevăr gata „să propună o întîlnire” sau zicem pentru sfîrșitul lui august sau pentru prima jumătate a lunii septembrie, într-un punct oarecare, la jumătatea drumului”, deoarece pretextul de care s-a folosit Churchill pentru a renunța la această întîlnire, este extrem de nășeros pentru a nu spune fals. Afirmată că conferința statelor europene și a Statelor Unite în problema securității colective în Europa — conferința propusă de Uniunea Sovietică — ar fi înlocuită de întîlnirea șefilor guvernelor Angliei și U.R.S.S. propusă de Churchill, este evident cu totul neîntemeiată. Falsitatea acestui pretext este demascată în mod izbitor de faptul că guvernul englez a respins mai înțiriri întîlnirea șefilor guvernelor celor două state, chipurile din cauza conferinței propusă de Uniunea Sovietică în problema securității europene, iar apoi a refuzat să participe chiar și la această conferință.

În mesajul lui V. M. Molotov către Churchill se arată pe bună dreptate că conferința europeană în problema asigurării securității în Europa nu trebuie în nici un caz să împiedice o întîlnire neoficială a șefilor celor două guverne — ale Angliei și U.R.S.S. Ministrul sovietic al Afacerilor Externe a subliniat cu tot temeiul că succesul în rezolvarea unor probleme internaționale complicate (acordul cu privire la înțetarea operațiunilor militare în Indochina), obținut în acea vreme la conferința de la Geneva ar trebui să contribuie la examinarea și reglementarea și a altor probleme importante. Caracterul artificial al pretextului folosit pentru a renunța la întîlnirea șefilor celor două guverne, este confirmat de vîdita con-

Tineretul din lumea întreagă luptă pentru pace

Tineretul a fost totdeauna speranța lumii. Poeții au asemănat nu odată tineretea cu primăvara. Și iată că de cîțiva ani încoace, pe întreg globul, din arhipelagul Antilelor și pînă în Africa, din China și pînă în Canada, prima săptămîna a primăverii a devenit totodată săptămîna tineretului. Prețutînd tineretul sîrbătorește această săptămîna sub semnul luptei din ce în ce mai îndrîjbit pe care tînăra generație a lumii o duce cu dușmanii viitorului său. Mamele își cresc copiii pentru viață. Dar în multe părți ale lumii, corbi de pradă zmulg cu ciocul lor ascutit picături de viață din trupurile tinerilor.

Există însă o parte a lumii în care tinerii trăiesc liberi și fericiți. Pe umeri lor nu apăsă grija zilei de mîine, lor nu li se însușă gîndul de cîmpire. Această parte a lumii — Uniunea Sovietică, Republica Populară Chineză, țările de democrație populară — este denumită „tineretea lumii”. Asta pentru că ea este de nevinovă, pentru că de partea ei este viitorul.

Gîndurile lui Vania

Cînd s-a sculat dimineața, Vania Muraviev a dat drumul aparatului de radio. Odaia mică s-a umplut de sunetele limpezi și mîjsturoase ale clopotelor de la Kremlin. Vania se mai întinde odată și apoi sare vesele din pat. Astăzi va fi din nou o zi frumoasă. Peste întinsele pîmînturi caștanele a soarelui primăvară, o primăvară bună și proaspătă, cum parcă n-a mai fost. Vania simte în el entuziul nou.

Pînă acum cîteva luni era strîngur la o mare uzină din Moscova. Nu muncea tocmai prost, ba a fost ales și în comitetul de Comsomol. Seara se întîlnia cu Olga și mergeau la teatru. Într-o zi, l-au cîștat ochii pe chetmarea către tineri: „Venii să deslășim steapa, să dăm viață pustului!” Pe Vania a început să-l furnice neastîmpărul. De mult visa la ceva mare, care să-l umple viața, la o lăptă în care să pună tot sufletul lui clodînd de dragoste pentru patrie. A vorbit cu Olga și cu cei de acasă. Pe Olga a înțebat-o: „Ai să aștepti pînă te voi putea chema și pe tine acolo?” Olga nu l-a răspuns, dar l-a privit în așe fel încît lui Vania i s-a făcut rușine.

Zîmbete și făcînd cîna cu apa pentru șapla, se apropie de scaun. În haină, în buzunarul de la piept e ultima scrisoare a Olgiei. „Te felicit, dragul meu, pentru succes. Toate zările sînt deschise în fața ta. Și te mai felicit pentru ceea ce pentru Săptămîna Mondială a Tineretului!”

Și mai departe: „Deabia aștept să ne vedem, să ieșim pe cîmp împreună (știi, de cînd tîm scrii — am început și eu să îndrăgesc steptu) și tu să-mi arăți: vezi Olga, acesta e grîul nostru. Ce frumos e totul, ce minunat e să trăiești o asemenea viață — Vania, Vania, dragul meu...”

Vania îi va scrie chiar azi Olgiei vestea cea bună. A fost terminat primul cîmîn, el Vania a primit o locuință și ea Olga poate veni cu primul tren.

Țăranul și fiul său

Van Hai-ghen e acum student la Pekin. Familia lui e dintr-o familie de țărani în provincia Tiansun. Din cînd în cînd tatăl lui Van vine la Pekin și atunci tatăl și fiul se plimbă împreună și fac planuri de viitor.

„Știi, îi spune Van tatălui său, la anul termin facultatea.

— Da? te miră bătrînul (deși știe totul foarte bine). Și ce ai de gînd să faci?

— Am auzit că la unii din spitalele din Sanhai e nevoie de medici. Cred că am să plec acolo.

Bătrînul oftează: Sanhaiul e departe și el se vor vedea mai rar. Fiul ghicește amărăciunea tatălui.

— Lasă, lasă, că tîi voi scrie, tată.

— Da, așa e, zîmbete bătrînul, că acum știu și carte. Și așa tatăl și fiul încep să vorbească despre trecut.

La 17 martie, consiliul studentesc al Co-

În legătură cu apropiata vizită în S.U.A. a redactorilor ziarelor studentești și de tineret sovietice

NEW YORK 19 (Agerpres). — TASS transmite: Studenții mulțor universități și colegii americane manifestă un viu interes pentru apropiata vizită în Statele Unite a redactorilor ziarelor studentești și de tineret sovietice.

La 17 martie, consiliul studentesc al Co-

— Ei, Van, băiete, întrebă de obicei tatăl, te-ai gîndit tu oare acum 10 ani că tu, fiu de țăran ai să fii doctor?

Tînărul zîmbete. Da, multe s-au schimbat în China.

Cei doi trec pe lîngă o casă. Dinăuntru, răzbat afară cîntece și risete cristaline.

— Ce-i aici, întrebă bătrînul.

— Cîmîn de copii — răspunde bălatul.

Bătrînul dă mulțumiri din cap. Mai vede și alte lucruri în oraș și totul îi place. Băieți și fete merg împreună la școală. Copiii sînt veseli și bine hrăniți.

Caietul lui Walter

Walter Schmidt locuiește la Nürnberg. Aici s-a născut, aici a copilărit, aici și-a petrecut adolescența. Cîntec de leagăn l-au fost imnuri lui Horst Wessel și discursurile lui Hitler. Cîntec ale copilăriei l-au fost sunetele sirenelor de alarmă și gîierulul sîntur al bombelor care cădeau peste oraș.

În orașul lui Walter a avut loc îndată după război procesul criminalilor fasciști. Clitva au fost spînzuiați și Walter n-a regătit prea mult. Dar cel mai rău a avut de suferit el și tatăl lui Walter. Tatăl lui i-a spus: „Astăzi o să-și facă iar de cap; ai să vezi tu!” Bătrînul Walter s-a dovedit a fi profet în țara lui. Curînd s-a auzit că mulți din foștii criminali de război au fost repuși în funcțiile lor în consiliile de administrație și chiar în armată. Walter nu prea pricepea pe atunci cum stau lucrurile și apoi avea alte probleme de rezolvat: căuta de lucru. Da, cîr era de mic, căuta de lucru ca să-și poată ajuta familia. Dar anul au trecut și Walter spera degeaba.

Walter creștea și începea să priceapă mai bine lucrurile. Avea 18 ani cînd i s-a strecurat pentru prima dată de cître cineva:

— Ce-ai fi dacă ai fi soldat?

Walter a rămas surprins. Soldat? Nu, el nu-l lubea pe soldații aceștia pe care le vedea din ce în ce mai des pe stradă, aroganți și țepeni ca pe vremea lui Hitler. Nici leului lor de viață nu-i plăcea. Nu, nu voia e să fie soldat.

Cînd se întîlnia cu prietenii discuta mult despre armată. O întrebare revenea mereu mai sfîrșitului: „Ce-i de făcut?” Și răspunsul se contura din ce în ce mai limpede: „Fără noi!” Unii dintre prietenii lui vedeau lucrurile parcă mai bine, mai profund. Ei îi ajutau și pe ceilalți să înțeleagă ce au de făcut. Walter a căutat să afle cine sînt. „Sînt tineri comunisti!” i s-a răspuns. Lăncuț erau puțini. Dar la ultima leșire au fost cîteva mii: comunisti, socialiști, catolici, tineri care pînă mai ieri nu făceau politică. Purtau pleacăre mari pe care scria: „Din singele nostru nu veți face dolari!”

Poliția l-a întîmpinat cu bastoane de cauciuc, dar tinerii nu s-au intimidat. Clitva au fost răniți, cîțiva arestați.

Cînd s-a dus la unii din ei la spital, Walter nu l-a dus la spital. L-a dus un ziar. În ziar era publicat „Manifestul german” adoptat la grandiosul miting de la Frankfurt. Rîndul nu putea vorbi. Băndiții îi spărseseră gura. Dar ochii, ochii lui îi vorbeau lui Walter, altcînd pot vorbi ochii unui tînar german însetat de pace.

Ieșind de la spital, lui Walter îi veni o idee. Azi începe Săptămîna Mondială a Tineretului. Ce-ai fi dacă?

Alergă acasă, scoase o foaie de hîrtie și începu să scrie:

„Frații mei, tineri din R. D. Germană, Vă salutăm din inimă cu prilejul Săptămînilor Mondiale a Tineretului Democrat. Noi sîntem alături de voi în lupta împotriva acorurilor de la Paris. Tutorul celor ce vor război, noi le răspundem: „Fără noi!”. Tutorul celor ce vor să menșina patria noastră Germania, scîldată, noi le răspundem: „Germanii în jurul aleeșei mese!”

Apoi Walter leși cu caietul în stradă. Și deși caietul era gros, în cîteva ore sursuri el se umplu de semnături. Atunci Walter lui repede în casă să mai aducă un caiet...

RADU TULESCU

Un joc urît al diplomației engleze

În numărul său din 18 martie, ziarul „Pravda” a publicat corespondența dintre W. Churchill și V. M. Molotov în problema unei întîlniri a șefilor guvernelor Angliei și U.R.S.S. După cum reiese din această corespondență, la 4 iulie anul trecut, primul ministru al guvernului englez, a propus o întîlnire a șefilor guvernelor Angliei și U.R.S.S. la 27 de zile — la 27 iulie 1954 — a renunțat la această întîlnire.

O analiză atentă a acestor scrisori, precum și a numeroaselor declarații făcute de Churchill în această chestiune, arată că propunerea de întîlnire a șefilor guvernelor marilor puteri, primul ministru englez a urmărit adesea scopuri care nu au nimic comun cu preocuparea pentru slăbirea încordării internaționale. Această convingere este confirmată de faptul că în mod practic Churchill nu a făcut nimic pentru a obține traducerea în fapt a propunerii sale.

Se știe de pildă, că zarvă s-a stîrnit în jurul expunerii făcute în Camera Comunelor la 11 mai 1953 de Churchill cu privire la politica externă a Angliei. Răspunzînd cererilor crescînde ale cercurilor largi ale populației de a se reglementa problemele internaționale litigioase, Churchill a propus atunci convocarea unei conferințe a șefilor marilor puteri în vederea examinării acestor probleme. El a declarat că „trebuie să aibă loc o conferință la cel mai înalt nivel între marile puteri — și aceasta fără lungi amînări”. Concretizîndu-și propunerea, Churchill a arătat că „la această conferință trebuie să ia parte un număr minim de puteri și persoane. Această întîlnire trebuie să fie într-o anumită măsură neoficială și într-o măsură și mai mare secretă și izolată”. Spre deosebire de oamenii de stat americani, Churchill nu a condiționat convocarea acestei conferințe de stabilirea și acceptarea unor obligații preliminare. Această propunere a lui Churchill a fost apreciată pozitiv de opinia publică atât în Anglia, cît și în alte țări. Opinia publică sovietică a primit cu interes elementele constructive din propunerea lui Churchill. Comentînd această declarație a

Observator

lui Churchill, ziarul „Pravda” a subliniat atunci că „Viitorul va arăta în ce măsură aceste elemente exprimă adevăratele intenții ale guvernului englez condus de Churchill”. Îndoește cu privire la adevăratele intenții ale guvernului englez s-au dovedit într-un total justificate. Aproape imediat după propunerea cu privire la o întîlnire a conducătorilor politici ai celor patru mari puteri, a apărut propunerea cu privire la o conferință preliminară a șefilor guvernelor S.U.A., Angliei și Franței în vederea „elaborării unei linii generale sau a unei poziții stabilite de comun acord”. Prin urmare, în locul unei discuții libere și obiective asupra problemelor internaționale complicate, conferința celor patru puteri ar fi trebuit să se nămească în fața unui front unit al celor trei puteri occidentale, care la această conferință s-ar fi situat pe „poziții de forță” — pozițiile preferate ale diplomației americane. Cu alte cuvinte, după ce făcuse propunerea, premierul englez s-a retras îndată pe pozițiile diplomației americane, care sabotează astfel examinarea, cît și reglementarea problemelor internaționale litigioase.

Eforturile ulterioare ale diplomației engleze au urmărit scopul de a ajuta Departamentul de stat al S.U.A. Cu participarea activă a diplomației engleze a fost pregătită în decembrie 1953 conferința din Bermuda a șefilor guvernelor și ministrilor Afacerilor Externe ai S.U.A., Angliei și Franței. La această conferință, după cum se știe, a fost elaborată poziția comună a puterilor occidentale în problema germană, care a împiedicat în bună măsură conferința de la Berlin să obțină o rezolvare pozitivă a acestei probleme.

Cuvântarea rostită de N. S. HRUȘCIOV la consfătuirea lucrătorilor în domeniul agriculturii din regiunile din sud-estul U. R. S. S.

SARATOV 19 (Agerpres). — TASS transmite: La 18 martie, la consfătuirea lucrătorilor din agricultură din regiunile din sud-estul Uniunii Sovietice a continuat discutarea raportului lui Pavel Lobanov, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., „Cu privire la măsurile pentru sporirea producției și livrării către stat de produse agricole de către colhozurile și sovhozurile din sud-est”.

Toate cuvântările au fost străbătute de un singur gând: lucrătorii din agricultură dispun de toate posibilitățile pentru a spori considerabil producția de produse agricole și pentru a transforma regiunile din sud-est într-un grânar puternic, o bază stabilă de creștere a animalelor.

Întâmpinat cu vii aplauze, N. S. Hrușciov, prim-secretar al Comitetului Central al P.C.U.S., a rostit o amplă cuvântare.

Plenara din ianuarie a C.C. al P.C.U.S., a spus el, a adoptat o hotărâre detaliată cu privire la sporirea producției de cereale și a produselor animale. Această hotărâre a fost aprobată cu căldură de partid, de întregul popor sovietic. Ea este într-adevăr cheia realizării unui belșug de produse agricole în țară. Dar, țărăni, ori că de bune ar fi hotărârile, ele singure nu vor da nimic, dacă în fruntea colhozurilor, a S.M.T-urilor și a sovhozurilor nu vor fi oameni capabili să organizeze masele pentru îndeplinirea hotărârilor luate. Este necesar, a spus N. S. Hrușciov, să se continue cu perseverență munca de întărire a colhozurilor, S.M.T-urilor și sovhozurilor cu conducători experimentați. Pentru această muncă trebuie recomandați cei mai buni oameni din rândurile activiștilor de partid și sovietici, ale specialiștilor agricoli, ale organizatorilor producției.

As vrea să amintesc cuvintele marelui Lenin despre întărirea cu cadre a verigilor noastre de jos. Iată ce a scris V. I. Lenin: „De ce n-am muta acum pe un membru al Comitetului Executiv Central al Sovietelor din Rusia sau membri ai colegiilor sau pe alți tineri sus-puși într-o muncă fie chiar de județ, fie chiar de plasa? Doar nu ne-am „bucuroșit” într-alt loc, „să ne tulburăm” acest lucru. Se vor găsi și la noi zece de activiști de la centru care o vor accepta cu plăcere. Iar opera de construcție economică a întregii republici va câștiga foarte mult de pe urma acestui lucru și plășile model sau județele model vor avea un rol nu numai important, dar de-a dreptul hotărâtor, istoric”. Iată cum privea Lenin acțiunea de întărire a organelor locale. De aceea trebuie să avem o atitudine leninistă față de selecționarea cadrelor pentru munca de conducere în colhozuri, sovhozuri, S.M.T.-uri, în comitetele raionale de partid.

Analizând problemele sporirii producției de cereale, tovarășul Hrușciov s-a ocupat în amănunt de problema cultivării porumbului.

Culturi cerealiere. — A spus el, există foarte multe. Producția de grâu și alte culturi alimentare are o mare însemnătate. Totuși, veriga principală a rezolvării problemei unei sporiri simțitoare a producției de cereale și, îndeosebi, de cereale furajere pentru nevoile creșterii animalelor, este după părerea mea, porumbul. Fără porumb poartă oare ridicată economia cerealelor până la un nivel care să asigure pe deplin cerealele necesare creșterii animalelor? Ea poate fi ridicată, dar aceasta necesită foarte mult timp și multe mijloace.

Pentru a spori producția de cereale până la proporțiile necesare în condițiile actualei structuri a suprafețelor semănate, recolta la hectar trebuie sporită considerabil. Or, în acest scop trebuie marșă de câteva ori producția de îngrășăminte, ceea ce cere investiții capitale uriașe în industria chimică.

Dar noi putem atinge acest scop și într-un timp mai scurt cheltuiind mai puțin fonduri, dacă vom acorda o atenție deosebită porumbului. Din cuvântările tovarășilor am văzut că, în condiții egale, porumbul va da odată de două ori mai mult decât grâul.

În decurs de cinci ani colhozul „Cikalov” din regiunea Dnepropetrovsk a obținut în medie cele 50 chintale de porumb la hectar. Aici a luat cuvântul directorul sovhozului

„Nansen” pentru creșterea porcelor. Anul trecut, acest sovhoz a semănat porumb pentru prima oară și în condițiile unei veri secetoase a obținut 39 chintale de boabe la hectar.

Luată orice altă cultură cunoscută vouă și încercați să obțineți o asemenea recoltă — nu o veți obține.

În cadrul acestei consfătuiri a luat cuvântul colhoznică ucrainiană, tovarășă Dolinuk. Echipa ei a obținut peste 200 chintale de porumb la hectar. Se pune întrebarea, cine dintre voi, fie chiar cei mai experimentați, s-ar angaja să obțină aceeași recoltă la orice altă cultură, în afara de porumb? Nu există o asemenea cultură.

Possibilitățile noastre de a obține boabe de porumb în stare uscată sînt limitate. Însă dacă vom recolta porumbul la maturitatea lui lăptoasă-ceroasă și-l vom păstra în stare conservată, însoțită, la noi vor dispărea de fapt limitele extinderii porumbului. Oamenii de știință și practicienii, toți cei care au fost atrași la studierea acestei probleme, au demonstrat că porumbul constituie un nutreț foarte valoros, că el este asimilat chiar mai bine de organism decât este cartoful. Însoțită însă lăptoasă-ceroasă, de ce să nu folosim porumbul în agricultură. Putem și trebuie să-l folosim și să obținem recolte mari în toate regiunile țării.

Tovarășul Hrușciov arată că în ultimul timp în rândurile unor lucrători locali s-a răspândit părerea greșită că în comparație cu celelalte culturi, porumbul este o cultură necesită cel mai mare volum de muncă. Desigur, dacă vom compara cheltuielile de muncă pentru cultivarea unui hectar de porumb cu cea pentru cultivarea unui hectar de ovăz și a unei serii de alte culturi, va reieși că porumbul necesită cel mai mare volum de muncă.

O asemenea metodă de comparație este însă greșită, antiștiințifică. Volumul de muncă necesită de o cultură sau alta este determinat nu de cheltuielile de muncă la hectar, ci de cheltuielile de muncă pe unitate de produs. Privind porumbul de pe această poziție, el se va dovedi cultura care necesită cel mai mic volum de muncă.

Îngăduiți-mi să citez date despre cheltuielile de muncă pe unitate de produs la diferite culturi. Să luăm recolta de porumb la hectar — 90 chintale de știuleți sau 30—35 chintale boabe uscate și 210 chintale coci, ceea ce este egal cu 6.750 unități nutritive. Dacă muncă cheltuită pentru producerea cantității indicate de porumb în unități nutritive este considerată drept o unitate, atunci, în vedea că pentru obținerea aceleiași cantități de unități nutritive, cheltuielile față de porumb va fi după cum urmează:

La sfecla de zahăr	500 la sută
La cartofi	413 la sută
La sfecla furajeră	610 la sută
La floarea soarelui	197 la sută
La ovăz	120 la sută
La turneps (specie de nap)	1.407 la sută

Din acest tabel nu este greu de văzut că în ceea ce privește cheltuielile pe unitate de produs, porumbul este cu adevărat cultura care necesită cel mai mic volum de muncă.

Tovarășul N. S. Hrușciov s-a ocupat apoi de problemele planificării agriculturii.

Trebuie să spunem, a declarat el, că hotărârea C.C. al P.C.U.S. și al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. cu privire la noua modalitate de planificare a agriculturii, a fost înțeleasă greșit de mulți activiști. Trebuie să considerăm că acest lucru se datorează faptului că acest document important a fost explicat greșit de unii conducători ai organelor de partid, sovietice și agricole. Unii au înțeles că hotărârea cu privire la noua modalitate de planificare nu se referă la anul 1955, ci ea ar trebui aplicată din 1956.

În anul consfătuirii am vizitat colhozul Frunze, din raionul Vorosilov, regiunea Saratov. În fruntea colhozului este un președinte competent, experimentat — tovarășul Lihanin. El a spus de-a dreptul că în colhoz se va planifica după noul sistem începând abia din 1956, deoarece planul pe 1955 a și început să fie aplicat.

Se pune întrebarea: De ce să pierdem un an întreg pentru a introduce corecții raționale în planuri, în interesul sporirii producției de cereale și de produse animale?

Trebuie să spunem că înainte de mine colhozul a fost vizitat de activiști cu munci de răspundere din organizații regionale din Saratov, inclusiv de tovarășul Borkov, prim secretar al comitetului regional de partid. El nu au ajutat însă colhozul să planifice just producția.

N. S. Hrușciov s-a ocupat apoi în amănunt de problemele sporirii producției de mel. El a arătat că înainte de război regiunile din sudul și estul țării semănau mult mel și obțineau recolte ridicate. De ce a fost părăsită însă cultivarea melului în regiunile Saratov, Cikalov, și în alte regiuni? Trebuie folosită larg experiența acumulată în obținerea de recolte ridicate și trebuie sporită considerabil producția de mel chiar din anul acesta.

N. S. Hrușciov a consacrat o parte însemnată a cuvântării sale problemelor îmbunătățirii conducerii agriculturii. Este necesar, a spus el, ca agricultura să fie cunoscută bine de conducătorii noștri, ca ei să se înțelească mai des cu colhoznicii, să învețe de la ei. În cazul acesta, după un timp oarecăr, cunoscând bine munca, ei vor putea să-i învețe la rândul lor pe colhoznici. Este necesar ca un conducător să știe cu ce soi trebuie semănată o anumită țară, cum trebuie efectuate lucrările de însemnare, cînd trebuie să se facă îngrășărea suplimentară a pământului, cînd trebuie să se strîngă recolta și în ce mod trebuie păstrată, etc. Aven înca prea puțini conducători de organizații de partid care să știe toate acestea în amănunt. Cei alții trebuie să învețe de la colhoznici. Asemenea cunoștințe nu se obțin numai din cărți, ele se obțin în munca practică de zi cu zi.

N. S. Hrușciov a subliniat necesitatea îmbunătățirii activității instituțiilor de cercetări științifice în domeniul agriculturii. La noi, a spus el, în știința agricolă sînt cazuri inadmisibile de lucrători științifici care nu răspund concret pentru nimic. Se înțeleg că un lucrător științific nu are de-a face cu o practică un an, doi, cinci și nimic să nu-l tragă la răspundere. Așa se întâmplă de pildă, la Institutul de zootehnie din Saratov și de producere a nutrețurilor pentru sud-estul țării. De la înființarea acestui institut lucrătorii lui nu au făcut nici un fel de propuneri importante pentru îmbunătățirea muncii în domeniul creșterii animalelor și al producerii nutrețurilor în colhozurile din regiune. Se pune întrebarea: cine are nevoie de un astfel de institut?

Adevărații oameni de știință trebuie deosebiți de acei care s-au acutiat în știință. Trebuie să se găsească forme de retribuție a lucrătorilor științifici care să-i facă să fie interesați materialmente în aplicarea în producție a cercetărilor științifice.

As vrea să spun câteva cuvinte, a continuat N. S. Hrușciov, despre sistemul de cultivare a pământului. Noi am avut un sistem de așolament elaborat de V. R. Williams. Viața a arătat că pentru regiunile secetoase de stepă, acest sistem este necorespunzător. Aplicarea lui în mod șablon a dus la prejudicii serioase agriculturii. De aceea, sistemul de așolament a fost supus unei critici juste și a fost respins pentru vasta zonă de regiuni de stepă și stepozonă.

Se pune întrebarea: Cu ce să înlocuim acest sistem? La această întrebare știința noastră agricolă trebuie să dea un răspuns. Or, oamenii de știință au adoptat în această problemă o inexplicabilă poziție de expectativă. O asemenea poziție nu stă bine reprezentanților științei noastre agricole. Trebuie să sperăm că oamenii de știință vor studia în mod aprofundat această chestiune și în urma examinării ei în spirit creator vor face colhozurilor și sovhozurilor recomandări fundamentate științific pentru cultivarea rațională a pământului, potrivit cu solul și clima fiecărei zone. Aceste recomandări trebuie să asigure ridicarea continuă a productivității muncii în agricultură, creșterea sistematică a randamentului ei.

În încheiere, N. S. Hrușciov și-a exprimat convingerea că organizațiile de partid, organele sovietelor și organele agricole, colhoznicilor, lucrătorii din S.M.T.-uri și sovhozuri, specialiștii în agricultură din regiunile de sud-est vor depune toate eforturile pentru a spori considerabil chiar în acest an producția de cereale și de produse animale.

Încetarea din viață a marelui Uniunii Sovietice L. A. GOVOROV

De la Comitetul Central
al Partidului Comunist
al Uniunii Sovietice
și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S.

MOSCOVA 19 (Agerpres). — TASS transmite:

Comitetul Central al P.C.U.S. și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. anunță cu adîncă durere că la 19 martie a.c., a încetat din viață după o lungă și grea suferință Govorov Leonid Aleksandrovici, mareșal al Uniunii Sovietice — membru supleant al C.C. al P.C.U.S., deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S., locțiitor al ministrului Apărării al U.R.S.S., eminent comandant de oști, și constructor al Forțelor Armate ale U.R.S.S., erou glorios al Marelui Război pentru Apărarea Patriei.

Funeraliile marelui Uniunii Sovietice Govorov L. A. vor avea loc în orașul Moscova, în Piața Roșie.

MOSCOVA 19 (Agerpres). — TASS transmite:

Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. hotărăște: Pentru organizarea funeraliilor lui L. A. Govorov, mareșal al Uniunii Sovietice, se înființează o comisie alcătuită din: Sokolovski V. D., mareșal al Uniunii Sovietice, (președinte), membrii comisiei — Biriuzov S. S., mareșal al Uniunii Sovietice, Moskalenko K. S., mareșal al Uniunii Sovietice, Gorkin A. F. și Lascov M. A.

Din partea
Ministerului Apărării al U.R.S.S.

MOSCOVA 19 (Agerpres). — TASS transmite: Ministerul Apărării al U.R.S.S. anunță cu adîncă durere că la 19 martie a.c., după o boală grea și îndelungată a încetat din viață Leonid Aleksandrovici Govorov, Mareșal al Uniunii Sovietice, membru supleant al C.C. al P.C.U.S., deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S., locțiitor al ministrului Apărării al U.R.S.S.

În persoana marelui L. A. Govorov Forțele Armate ale Uniunii Sovietice au pierdut un eminent comandant de oști din Marelui Război pentru Apărarea Patriei, un activist și organizator de seamă al Forțelor Armate ale U.R.S.S.

De la Comisia
pentru organizarea funeraliilor
mareșalului Uniunii Sovietice,
Govorov L. A.

MOSCOVA 19 (Agerpres). — TASS transmite:

Scrierul cu corpul nelăsat al mareșalului Uniunii Sovietice, Govorov L. A., va fi depus în Sala Coloanelor din Casa Sindicatelor.

Pentru a-și lua rămas bun de la Govorov L. A., accesul publicului va începe la 21 martie, orele 11.

Tratativele indiano-cambodgiene de la Delhi

DELHI 19 (Agerpres). — Agențiile de presă anunță că delegația guvernamentală din Cambodgia alcătuită din fostul rege Norodon Sianuk și primul ministru Leng Neth a făcut o vizită oficială în India. La Delhi delegația a dus tratative cu primul ministru al Indiei, Nehru, și cu membrii guvernului indian.

La 18 martie a fost dat publicității un comunicat comun în care se spune că în cursul tratativelor au fost discutate probleme care prezintă interes pentru ambele țări, precum și o serie de probleme în legătură cu situația internațională.

„Cele două guverne, se spune în continuare, în comunicat, au căzut de acord de asemenea asupra faptului că acordurile de la Geneva trebuie aplicate în întregime și că este necesar să se depună toate eforturile în scopul menținerii și întăririi independenței Cambodgiei și al îmbunătățirii condițiilor de trai ale poporului ei”.

„Este clar”, a scris elvețian „Appenzeller Zeitung” din Herisau — că autoritățile noastre nu au interes să fie învinuite... de complicitate cu cel care a atacat la Berna”.

Broșura amintită nu este de fapt decît o reeditare. Ea a apărut prima oară în 1948 și printr-o semnatărie materială pe care le cuprinde se află „persoane selectate” ca Rădușcu, Visoianu, Barbu Nicolescu și alte primăriști fugite din țară de minia poporului. Prima ediție s-a bucurat pe atunci de aprecieri mîguitoare din partea consilierului de administrație la Berna și director pentru educație, Feldmann, care a găsit-o „valoroasă”. Aceiași domn Feldmann, azi președinte departamentului Justiției și poliției elvețiene a dispus acum confiscarea cărții!

De ce oare? Pentru că vechii broșuri s-a adăugat un capitol special cu privire la agresiunea fascistă săvîșită împotriva legății R.P.R. material care — face tocmai legătura între lepadăturile fugite din țară, autoare ale articolelor cuprinse în broșura apărută în 1948, și atacul criminal de la Berna. Cu alte cuvinte, broșura aceasta pregătită să apară la Lucerna, vorbește clar despre faptul că crima de la Berna are legătură adîncă cu activitatea fălăsoasă a lepadăturilor fasciste, desfășurată pe teritoriul Elveției, — și nu numai al Elveției — și lăudată de autorități de vază ca domnul Feldmann.

Concluzie se desprinde din cele câteva elemente „noi” date în vilag de autoritățile elvețiene?

Cu s-a făcut încă destulă lumină la Berna.

Între R.P.R. și Elveția s-au dezvoltat relații normale care au îndreptat o perspectivă optimistă. Guvernul R.P.R. a declarat în corespondența sa diplomatică adresată guvernului elvețian că dorește ca între cele două țări să domnească relații normale. Tocmai în interesul acestor relații normale, dorită de popoarele celor două țări este necesar să se ia toate măsurile ce se impun pentru cercetarea caelor petrecute. Așezărilor vinovaților și găsirea tuturor pișezilor ce duc la organizarea atacului criminal.

A. STANCIU

NOTA GUVERNULUI SOVIETIC ADRESATĂ GUVERNULUI FRANȚEI

Cu privire la tratatul franco-sovietic

MOSCOVA 19 (Agerpres). — TASS transmite:

După cum s-a mai anunțat în presă, la 16 decembrie 1954 guvernul sovietic a adresat guvernului Franței o notă în care se arată că acțiunile guvernului francez, care și-au găsit expresia în încheierea așa-numitelor acorduri de la Paris, contravin fundamental obligatiilor asumate de Franța prin „Tratatul de alianță și asistență mutuală dintre Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste și Republica Franceză”.

La 26 ianuarie, ambasadorul Franței la

Moscow, dl. Louis Joxe, a transmis ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S., V. M. Molotov, nota de răspuns a guvernului francez.

La 18 martie, ministrul Afacerilor Externe al U.R.S.S., V. M. Molotov, a remis ambasadorului francez, dl. Louis Joxe, o nouă notă a guvernului sovietic în problema tratatului franco-sovietic.

Urmează nota guvernului francez din 26 ianuarie și nota guvernului sovietic din 13 martie.

NOTA GUVERNULUI FRANȚEI

„Ambasada franceză își exprimă respectul Ministerului Afacerilor Externe al Uniunii Republicilor Sovietice Socialiste și are onoare să-și comunice următoarele:

În nota sa din 16 decembrie, guvernul sovietic a făcut cunoscut guvernului francez intenția sa de a anula tratatul franco-sovietic în cazul cînd acordurile semnate la Paris la 23 octombrie 1954 vor fi ratificate.

Guvernul francez nu poate decît să declare că este foarte mirat de o asemenea poziție care nu este nicicum justificată.

Guvernul francez a considerat întotdeauna că tratatul franco-sovietic de alianță și asistență mutuală trebuie să permită menținerea relațiilor care s-au stabilit între cele două țări în timpul războiului și asigurarea unei strînse colaborări între ele în opera de întărire a păcii. Și nu de el a depins faptul că această colaborare nu s-a dezvoltat în sensul dorit al Franței și în restul lumii sau în cadrul Organizației Națiunilor Unite.

Imediat după semnarea tratatului din 10 decembrie 1944 și ulterior, guvernul francez a fost pus în multe cazuri în fața unor acțiuni întreprinse din inițiativa guvernului sovietic, precum și în fața unor fapte împlinite care nu au corespuns nici spiritului, nici literelor acestui tratat.

Politica promovată de guvernul U.R.S.S. după anul 1945 a dus în realitate la scindarea Europei și a Germaniei. Scindarea impusă acestei țări s-a adîncit într-o măsură periculoasă atunci cînd, începînd din anul 1950, în Germania răsăriteană au început să fie create forțe militare terestre, navale și aeriene.

Străduindu-se să rămnă credincioși amintirilor trecutului cît și tratatului al cărui tel ei se pareau întotdeauna ca fiind corespunzător al intereselor celor două țări care au semnat tratatul cît și intereselor întregii Europe, guvernul francez n-a intenționat niciodată să pună acest tratat sub semnul întrebării. El este cu atât mai îndreptățit să regrete poziția adoptată de guvernul U.R.S.S. în realitate, principiul din care se inspiră acordurile de la Paris nu este în nici o măsură în contradicție cu ideea care stă la baza tratatului franco-sovietic. Aceste acorduri a-

NOTA GUVERNULUI SOVIETIC

„În legătură cu nota guvernului francez din 26 ianuarie a.c., guvernul sovietic consideră necesar să declare următoarele:

Nota din 26 ianuarie arată că guvernul Franței caută să obțină ratificarea și traducerea în fapt a acordurilor de la Paris. Prin aceasta el își asumă răspunderea pentru înfruptarea remilitarizării Germaniei occidentale și includerea ei în grupări militare ale armurilor puterilor occidentale, îndreptate împotriva Uniunii Sovietice și a celorlalte state iubitoare de pace.

În legătură cu aceasta, guvernul sovietic consideră necesar să declare că nu poate fi justificată invocarea de către guvernul francez a așa-numitului „sistem de îngrădire, control și garanții”, prevăzut față de Germania occidentală prin acordurile de la Paris cu privire la crearea unei alianțe militare a Europei occidentale. Nici o țară care a suferit în trecut de urma agresiunii militarismului german nu se poate bizui pe faptul că aceste garanții pe hîrtie ar putea măcar într-o măsură oarecare să slăbească drepturile naționale împotriva invaziei unei noi agresiuni germane în cazul reînvierii militarismului german, așa cum prevăd acordurile de la Paris. Toate acestea nu pot fi uitate nici de poporul sovietic, nici de poporul francez, nici de celelalte popoare iubitoare de pace din Europa.

Guvernul sovietic nu poate fi de acord cu declarația guvernului Franței că acordurile de la Paris vor contribui, chipurile, la instaurarea securității europene. Dacă guvernul francez ar fi într-adevăr preocupat de instaurarea securității europene, el nu ar avea motive să respingă propunerile Uniunii Sovietice.

Guvernul sovietic nu poate fi de acord cu declarația guvernului Franței că acordurile de la Paris vor contribui, chipurile, la instaurarea securității europene. Dacă guvernul francez ar fi într-adevăr preocupat de instaurarea securității europene, el nu ar avea motive să respingă propunerile Uniunii Sovietice.

Moscow, 18 martie 1955”.

Ambasadorul francez a declarat că va reaminti neîntîrziat această notă guvernului său.

În câteva rînduri

● Guvernul Republicii Populare Polone și guvernul Regatului Greciei, animate de dorința de a relua relațiile diplomatice normale, au hotărât să procedeze la un schimb de misiuni diplomatice permanente cu rangul de legații (P.A.P.).

● Secretariatul conferinței țărilor din Asia și Africa a anunțat că Iordania și Filipinele au acceptat invitația de a participa la conferința de la Bandung. Secretariatul a anunțat și că Turcia va participa la această conferință. Răspunsul oficial al guvernului turc a fost adresat premierului indonez. Pînă în prezent Coasta de Aur și Iranul nu au răspuns încă la invitațiile ce le-au fost adresate. (China Nouă).

● Ziarul „Sovietskia Kultura” consacră o amplă cronică piesei române „Ultima Oră” de Mihail Sebastian, prezentată de Teatrul de Sărită din Moscova. (Agerpres).

● La 18 martie, a avut loc la Port Said ceremonia dezvelirii monumentului ridicat la mormîntul marinarilor ruși de pe cruciera „Peresvet”, căzuți la datorie în ianuarie 1917. (TASS).

● La Ministerul Culturii al U.R.S.S. a avut loc premiera noului film documentar tehnologic „Prin Indonezia”, realizat de operatori sovietici Vladimir Mikos și Ivan Sokolnikov cu prilejul unei călătorii prin Republica Indonezia. Filmul „Prin Indonezia” face parte din seria de filme realizate de operatori sovietici în diferite țări din lume. De cînd, cinematografele sovietice au prezentat cu un mare succes filmele „La Roma”, „Paris”. (TASS).

● La santerul naval „Gronde” din orașul Bordeaux (Franța) a fost pus pe șantier un vas comercial cu un tonaj de 5.000 tone pentru Uniunea Sovietică (Agerpres).

● În Africa de nord joameța face ravagii. În Tunisia, invazia de lăcuste distrugă ce a mai rămas din recolte compromise. La începutul acestei săptămîni, populația înfometată a atacat un tren cu pîine. (Agerpres).

Din programul de radio

Luni 21 martie 1955

PROGRAMUL I: 7.45: Piese instrumentale de Rachmaninov; 9.30: Fragmente din opera „Pescuțitor de perle” de Bizet; 11.35: Cîntă la violă Hegyesi Zoltan; 14.45: Muzică din operele: 15.55: Cîntec și dans popular românesc din diferite regiuni ale țării; 16.30: Emisiunea „Basme pentru copii”; 17.00: Ansamblul de tineret din lumea întreagă; 19.45: Cîntec săptămîlnic: „Noi te cîntăm, tinerețe”; 20.45: Teatrul la microfon: „Mizantropia”, adaptare radiofonică după piesa lui Victor Hugo; 23.10—23.55: Program interpretat de Cuartetul Tineretului și Constantin Ungureanu la clarinet.

PROGRAMUL II: 9.15: Cîntă orchestra de estradă a Radiodifuziunii sovietice; 9.49: Simfonia „Faust” de Liszt; 11.15: Melodii populare românești; 13.15: Concert de pian: 14.00: Sula de balet de Lully; 14.45: Concert de muzică populară românească și a minorităților naționale din R.P.R.; 16.30: Conferință: „Politica Partidului Muncitoresc Român de ridicare a producției agricole în gospodăriile țărănești mici și mijocii”; 18.20: Începători din țară; 19.45: Cîntec săptămîlnic: „Noi te cîntăm, tinerețe”; 20.45: Program muzical: la cererea frunțelor și colectivelor frunțare în întrecerea so-

PROGRAMUL III: 23.15: Poemul simfonic „O viață de erou” de Richard Strauss; 23.45: Muzică ușoară de compozitori români; 15.05: Cîntă „Tineri interpreți români de muzică de operă”; 17.00: Viața și opera lui Czerny Bolice; 17.30: Concertul nr. 24 în Do minor pentru pian și orchestră de Mozart — solist Edwin Fischer; 18.00: Program interpretat de solisti și formații artistice de amatori; 21.05: Muzică populară românească și redurări de joale ale compozitorilor români; 22.30: Sula a 11-a în Do major de George Enescu. Interpretă Orchestra simfonică radio, dirijată de Constantin Silvestri.

PROGRAMUL IV: 23.15: Poemul simfonic „O viață de erou” de Richard Strauss; 23.45: Muzică ușoară de compozitori români; 15.05: Cîntă „Tineri interpreți români de muzică de operă”; 17.00: Viața și opera lui Czerny Bolice; 17.30: Concertul nr. 24 în Do minor pentru pian și orchestră de Mozart — solist Edwin Fischer; 18.00: Program interpretat de solisti și formații artistice de amatori; 21.05: Muzică populară românească și redurări de joale ale compozitorilor români; 22.30: Sula a 11-a în Do major de George Enescu. Interpretă Orchestra simfonică radio, dirijată de Constantin Silvestri.

„Dezvăluiri” menite să camufleze unele tăceri ciudate

reu ei să facă pe teritoriul nostru și ce aduceau cu ei?”

S-a aflat de asemenea că în noembrie anul trecut, cînd s-a dat bandel de agresiori a făcut investigațiile la fața locului el a fotografat nestîngerit de nimeni clădirea legații, în mai multe rînduri. „Sîntem surprinși — scrie ziarul elvețian „L'Impartial” — să constatăm ușurința cu care agresiori au putut face fotografii ale legații României: cîteaunul elvețian de rînd gîndea că o supraveghere discretă se exercită întotdeauna asupra unor locuri unde, mai ales în starea puțin cam explosivă a lumii actuale, se poate admite că nu este exclus să se întîmple ceva”. Cum se explică deci că un asemenea lucru — care evident s-a întîmplat în plină stradă — n-a ajuns în nici un fel la urechile autorităților?

Toate aceste întrebări firești nu sînt însă singurele ce se impun după citirea informațiilor date presii de autoritățile elvețiene. În aceste informații se vorbește despre o mașină de tip popular purtînd numărul de control german A-B 98-7440. Această mașină nu este desigur identică cu cea a forțelor armate americane purtînd numărul H C. 21251 despre care anunșase agenția engleză „Reuter”, că a staționat în timpul atacului săv